

رجزومه

www.libtool.com.cn

گوهر رحمن گوهر

www.libtool.com.cn

رجزومه

غور زما په نورو چيغو خلكه مه ږدئ

ليونی یمه له خان سره لگیايم

گوهر رحمن گوهر

د کتاب پيژندنه

د کتاب نوم : د جرومه

شاعر : گوهر رحمن گوهر

خپړندوی : د ناهید کتاب خپرولو مؤسسه

د خپرونو نومره : ۱۴

د خپریدو نېټه : چنگاښ ۱۳۷۷ - جولای ۱۹۹۸ ع

چاپ ځای : دانش کتابخانه پېښور

مهتم : پير محمد کاروان

د کمپوټر سمبالوونکي : ایمل سنگريار او محمد ابراهيم «امیری»

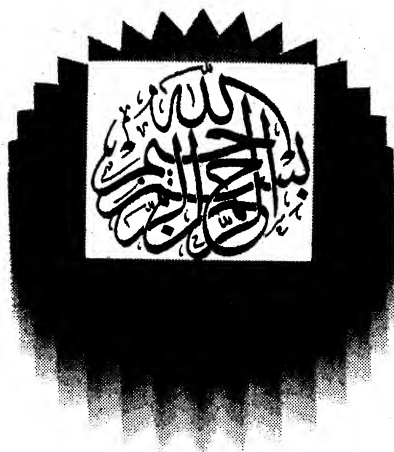
تیراژ : ۵۰۰

اهداء:

د عنایت الله گل په نوم چې زما په اوښکو کښې شریک، زما
د ویجاړ و شپو اسره او زما د خوږ زرګي ټکور پاتې شوی دی.

www.libtool.com.cn

ميراوي دي په سترگو کښې د مينې داډيوې مه شه
ستا خندنې سترگې په ژړا چې لوندې مه شه
اور دبيلتانه ډير چنارونه لمبه کړي دي
پورې په اور بل دبيلتانه دې سرې لمبې مه شه
ته خواړه خوښونه په پالنگ د بې غمۍ کوه
چرې په نصيب کې دې زړه چاودې شوگيرې مه شه
ښايي چې لاسونه په نکريزو دې لړلي وي
هيچرې سرې دې دخوانۍ د ټال جوتې مه شه
زه يوازې ډيرم ستا غمونو ستا دردونو ته
زه چې يم ژوندۍ غمونه تاته درنژدې مه شه
داليونۍ مينه ده ځما چې راته وايي دا
خورد اښکلی تن دې د سپورمۍ په پلوشې مه شه

بې ستا د یادونو مې سودا نه شته
بې داستا مې بله مدعا نه شته
سترگې مې داستا په لور نیولې دي
ماله څه بله مشغولانه شته
ماله که دنیا ده خوستا مینه ده
تیره ستا دمینه نه دنیا نه شته
زه داستا دمخ په رڼا گرځمه
ستا دمخ نه وړاندې څه رڼانه شته
اوردې په هغـو گلونو پورې شي
چرته ستا نړۍ نړۍ خندانه شته
زه به ستا په مینه ځان تالاکړمه
مانه لیونی گورې سیوانه شته

زه به ستاله مینې نه په شانه شم
 ستاکه نه شوم زه به دبل چانه شم
 ما د پښتنې که پی رودلې وي
 واوره ازه به چرې بې و فـ ا نه شم
 مینه چې څوک کړي سر په تلي کې وړي
 زه په ســـــریازی به وار خطا نه شم
 بیا مې د خزو په سرتو که لاړې
 ټینگ که په وعده خپلې رښتیا نه شم
 ته به اشارت د بنـ ولاندې کړې
 دابه کله وشي زه به رانه شم
 مینه که گوهره قرباني غواړي
 زه به په خپل سرو مال * اړیانه شم

زه خودې يووړم په کتو کتو کښې
داڅه قيامت وستاپه يوليدو کښې
ماله دې راکړې شوگيرې ته لارې
سترگې مې گرځي په کوڅو کوڅو کښې
د سپوږمۍ مخ باندې رابښکمه کړښې
زړه غولومه دې يوازې شپو کښې
داسې گڼم چې ستا بڼکالوده چرته
ځمادسپاهې کوره تلوراتلو کښې
ډډې مې کت کې داسې څرېکې وهي
لکه باندې وي د بڼو پرچو کښې
دازره مې موړشو د دنيا په خوړو
څه خوبه وي داستاد مخ خوړو کښې

خانگي داستا داغلي غلي کاته
خوړل کوي داشرميدلي کاته
دغه خوليت دميني زړه کبي لگي
خواره خواره حيا لري کاته
لکه رگ رگ چې مې نشه نشه وي
اُف! په شرابو اغړلي کاته
لکه دنيا واره سپرلي شوخاندي
گورم چې ستاداموسيدلي کاته
لکه چې لاس مې په زرگي لگوي
هي! داپه سترگورا تو مبلي کاته
لکه بخځري چې داور رانښلي
خمپه مخ راغوريدلي کاته

فرېښتې ځاندي ستا دمخ ډيوو کښې
سپوږمۍ دې رېږي د حياخولو کښې
وايم چې ښکل مې د قدرت گوتې کړای
رنگ يې تمام کړ ستا دمخ خورو کښې
دادنښو انجام غړی کتوړی
ارمان چې ډوب وی پدې سترگو سرو کښې
ستا د ځوانۍ * هواړخه داسې خوردي
خواره به څه وي د جنت پيالو کښې
چې د قيامت شپيلۍ مې پانه څوي
داسې اوده شوی ستا د زلفو شپو کښې
ژوند ته لاس پورته چې تاته گورم
د ژوند بلنه ده داستا کتو کښې

پښې مې شوې تنها کې د خيالونو په ليا پسې
هيڅ نه يم خبر چې چا نومه خاورې چا پسې؟
کلي، په کوڅو کېنې، په ميرو کېنې، په ښارونو کېنې
ورک يم سرگومه د زړاگي بې نوم سودا پسې
هره يوه څانگه چې ښکاره شي وایم داده جوړ
هرې يوې نه تير شم وړاندې نور لاړ شم رابيا پسې
نڅښې راته نه ښکاري په هيچا کېنې د زړه د سود
گرځم په لټون کېنې دارمان ورکې دنيا پسې
داسې پښتنه به چيرته وي چې پلورې کړي؟!
زه ناڅاپه چيغه کړم «زه گرځمه هم تاپسې»

زه لټوم ه ننگيالي پښتنه
دخپلې مينې دنياگۍ پښتنه
په تصور کښې مې تصوير جوړوي
لابه راځي دادرځاني پښتنه
دهغې مخ پسي هر مخ ته گورم
نه شته لانه شته ليونۍ پښتنه
هغه به چيرته وي داويلۍ نه شم
وي به ضرور دامالۍ پښتنه
چيرته گوت پير کښې به دلار تاو وېرم
چې لاس به راکړي گلونۍ پښتنه

زړه مې په دنيا کښې خانگې نه دی پر هيچا پيرزو
پيغلې پښتنې که مې پيرزودی نو پر تا پيرزو
داسوی ژوندون زما اودا خاورې ځواني زما
تاته چې يې سپارمه راځي زما په داپيرزو
هغه ورځ دې رانه شي چې ستا سترگې غمجنې شي
خانگې ده پر تامې دسپرلو واره خدا پيرزو
ته مې په دې ټوله دنياگۍ کښې غوره کړې يې
ځکه چې پر ځان باندې مې ده پښتو حيا پيرزو
زړه چې مې ده يرې خوشحالی نه چيرته ونه چوي
تاچې دنکريزو سره لاسونه کړل پرما پيرزو

بې نومه څړيکې چې سودا نه شي
اورپه زرگي کښې مې *دکيانه شي
سترگې چاپيره زما سترگې لټي
چيرته دمه په سترگو ستا نه شي
بانه غښل تېټول بيا نېغول
پيغلي! د ميني ابتدانه شي!
ما چې د زړه د سود را بيا لټوله
چيرته زرگي مې سبود په تانه شي
ستاد دې لنډشيان ملاقات يادونه
زما د عمر مشغولانه شي!

*لوگيدل

ته دې باڼه پورته که دستور وپلوشي څه دي!
ته سترگې راوړو دشرايو پيماني څه دي!
اوردې دى رانښتى راپورې اوستي کيږمه
داځماري سترگې اوپکښې بلې لمبې څه دي؟
نورې خلقي په څه پوهيږي چې تا څه ووې
زه په بس رسيرم ستا دسترگو اشارې څه دي
ستا دادواړه سترگې چې راتينې مې پرسترگوشي
زه يې نه منم چې دنصيب بلې ديوي څه دي
لږې خودې خپلې سترگې وگوره خوړل کوي
ماته دې نيولې دې گولې ستا ارادې څه دي؟

مخ دچالیدلی می په سترگو کښې غږیږي
نه یې پیژنم خو پر زړه مې راوړیږي
درنگ ساعت لیده لکه د تندرېو ته چې و
زړه لکه د پانې لا تراوسه مې رپیږي
نه یې نوم راځي نه مې تپوس ترینه څه کړی دی
نه یمه خبر چیرته په کوم چم کښې اوسېږي
نه یې راته ووی چې به راشم یا به رانه شم
دامې دی باور چې خامخا به راستنېږي
لږه شوه موسکي تیتو بنو کښې یې سلام وکړ
دغه اخري کاته یې اوس هم رایا دیږي

سترگي راوړو چې ډيوې بلې شي
زما د زړه د سرتياري غوڅې شي
لږه موسکي شه چې خپه نه يې ته
چې له خاطر مې وسوسې لرې شي
زما په سترگو کښې ژور وگوره
زما دلور چې دې گيلې ورکې شي
لاس کړه راوړاندې اوراڅه په مخکښې
چې دادمينې فاصلې کمې شي
تاماسره لاوخت تيرکړې څه دی
ستابه زما خبرې ښې خوښې شي

که دمطلب تکی په خوله نه وایي
زه دزرگي دې پته غلاپیژنم
ددرنگ شیبې داناخاپي ملاقات
لکه موراسي چې تاپیژنم
دایکلي سترگي دوکده شي گوی
تازه داتانه نن میواییژنم
ته ددنیایه یې بدله ډیره
ځوانگي زه داتوله دنیای پیژنم
دابه ډیره زمیاد بخت بلوي
ستا په تندي خوره رنای پیژنم

سترگي دد يرو به رابيا ته گوري
خوهغه گوري خپل آشنا ته گوري
هسسي ټول خلک دنظر ويا سي
چې سمې سم شي نو يو خواته گوري
دمينځ له حاله ساده گان څه خبر
په زړه کښې ځاندي دې دنيا ته گوري
چې دکتوبه فرق نه پوهيږي
هر سړي وايي جوړې ماته گوري
دچاکتل يا ناکتل څه کوي
پښتنه تل خپلې حيا ته گوري

ته چې دېنولاندې په غلاگوري
دابه ناشنايي کي څه آشناگوري
زه چې درته نه گورمه گوري ته
زه چې درته مخ کړمه بل خواگوري
گرځي دې سرڅي په مخ نري نري
زه دې لگم څه چې په حياگوري؟
مينه که دانه ده نونورڅه دي دا!
چارچاپيره گوري وارخطاگوري
ستا داناغرضه ناغرض کتل
خداييگودکتونه هم سيواگوري
ستاسترگو کښي نخښي څه داشاني دي
خلق په رسيږي چې ته ماگوري
دغه ليونتوب خو خبروي عالم
کورپله روانه يې په شاگوري

ستا مړاوې مړاوې داډيوې سترگې
لکه چې پرانزي فتني سترگې
لکه دنري پښتني کتودې
خانگې زما کرلې مړې سترگې
سترگې مې پتې دجهانه کرلې
چې مې په تاشولې خوړې سترگې
ماپکښې خپلې سترگې وليدلې
دومره شوې ماته رانژدې سترگې
خلک په سړو سترگو گومان کوي ستا
سترگې دي دادشوگيرې سترگې
سړپړ اوږه زما قلاږه کيږده
مه غږوه اوډې اوډې سترگې
جامونه ټول مې کرل دپښو دلاندې
ښکل مې کړې څه نشې نشې سترگې

سترگې دې وايي راته داسې چې آشنا يې جوړې
زما دميني دزړونځښودنیا يې جوړې
ماته رايادې شوې قيصې چې ته مې وليدلې
هاغه خداهاغه حيازماليلايې جوړې
زما دزړه په پرهرونو کښې لمبې پورته شوې
دزه دزه مې دوجود وايي زمایې جوړې
لږمې نژدې پرېږده په ځير چې درته وگورمه
زما دميني دروژويورون سبایې جوړې
مالتولې لتولې چې خدای راوستلې
زما دگلودسپرلوورکه خندا يې جوړې
پښومې قسم وخوړ چې مخکښې به قدم لاړنه شم
زما دميني سرمنزله او مدعا يې جوړې

زه پر کاله پروت وم خلق وايي ته راغلي وي
خواته زما ناسته وي په پتمه ژریدلي وي
ستا په زړه کښې څه عجب خيالونه گرځیدلي وو
خوله کښې دپلو ويې اختیاره بورنیدلي وي
ما په بې سړی کښې چې له تاسره خبرې کړې
ته به دخپل نوم په اوریدو خوشرمیدلي وي
ته جوړې دمینې په یادونو دویه شوې وي
سترگې دې زما په لور نیولې خو بولې وي
لاس دې پر تندي زما کیښودی وچې نه وو څوک
خلک چې بیا راغی په زړه ماتې پاڅیدلي وي

تاچي موسکي سترگي په خندارا اړولې دي
زړه کښې دې زما ناستې لمبې بياتخولې دي
*دک دکوڅې لږې کړه يوڅو قدمه پورته کړه
مه وار خطا کيږه کوڅې واړه غلې غلې دي
دې سپينې سپوږمۍ کښې راته وایه چې دا خوب وينم
ياماسره خواکښې رښتيا سترگې خوبولې دي
ستاخيالونه شونډوله چې راشي په رپاشي ټول
دغه رپ رپي کښې ما خبرې ستالوستلې دي
زړه کښې مې راپورته شه احساس چې ته مې خپله کړې
اوبڼکې مې دسترگو غټې غټې بهيدلې دي
*دپلوسي څانگه چې کوڅه کښې دسپوډمخنيوي له
پاره کيښودۍ شي.

چيرته بهرمي له اختيـاره دزړه خريکې نه شي
په چم گاونډ کښې مې خورې ليونۍ کړيکې نه شي
ماله دميني په دعووياندي يقين نه راځي
خوچې سرې اوښکې مې په اوښکو کښې شريکې نه شي
ستاد دې دوه سترگو ديوي چې کوي داسې شغلې
زما دميني رنگينه شپې به تاريکې نه شي
ستاد سر و شونډوسره گلونه چې *په نولي مې دي
دزړگي سود مې په گلونو د سپرلي کي نه شي

*ټولول

پټ مې په اوريل کښې دژوندون واړه غمونه کړه
يوښه سي سيلی مې درنه تاورانده لاسونه کړه
ماښې دسروټکو د داغونوڅه ونه ليدل
راشه لږټکور مې دژوندسوي ارمانونه کړه
توره نيمه شپه ده او پرونی پرمخ راکاره
راشه رابياگی شريک له مادې ته مټونه کړه
زه اوتنه تړلي يو عالمو ديوبل سره
راشه نن توکل وکړه رښتيا داپيغورونه کړه
سرمې په پولی پولی سينه باندي لږولگو
نن دهميشه لپاره غلي دادردونه کړه

سترگې مې دسترگو سره پرېږده چې خبرې کني
www.libtool.com.cn
شونډې رانژدې کړه اويوځای داپرهرونه کړه
راشه پر ننگونو * ادا م شوې ننگيالي زما!
گډمې په نصيب کښې دنکريزو سره رنگونه کړه
* جوړه شوې

ستاد بنو شوکې مې په مخ کې غړیدلې دي
سترگې مې داخپلې ستا په سترگو کېښې لیدلې دي
تاچې دبيلتون په شپه خبرې کړې دغان سره
ماته په رنځـولـلـي مخ واړه ویلې دي
ته چې دهمغولو په ټولي کېښې *ساوې ساوې شوې
ستاد مخ سوروالي کېښې فیصې ټولو لوستلې دي
ستا په چپو شونډو پوهیدمه چې داڅه وایې
ماته دې دسترگو اشارې رارسیدلې دي
ما اوتا شوگیرچې داخترپه لویه شپه کاوه
ستاد لاس نکړیزې په پالنگ مې ریږیدلې دي
*غلې غلې

تاته مې ګټلو ددرشل تراخري قدم
ته په ترورمې کښې دماښام رانه جدا شولې
فکرومه وړې چې زه وينښ يم که اوده يمه
خلک ټول گوريږي داسې اورم چې زما شولې
يادبه دې وي مادرته په غور کښې څه ويلې و
ستا پر مخ زرغونې چې بيا پانې دلا شولې
ستا دحيادکو سترگوروح مې جرغولې و
غايښو کښې پيڅکې له بُتکې نيمه په شاشولې
ماخو په دروغه درته ويلې وچې وړانده
ته څومره ساده وې، وته گوره په رښتيا شولې
نره پښتنه وې سترگه چانه سوځيده دې نه
پت دوپاللو عقوبت دخپل آشنا شولې

ستاپه کړوکتوپاييبرمه زه
خه په ازغولشوپاييبرمه زه
بانه دې نيغ زمـــــا د زړه نه وځي
په دې گندو غــــشوپاييبرمه زه
ستاپه بنگړو کښې دې ژوندی سندرې
پدې نغمـــــونغموپاييبرمه زه
ستادخوانی په مست هواړا خښلی
پدې خوړونشوپاييبرمه زه
په توره شپه په گوروزلفو کښې ورک
په دې تياروتياروپاييبرمه زه

ستاله سروسترگو* بردمی دشرابو پیمانی دی
په تیند کو، تپکونولگی دلې زمانې دی
داچې زه دې ښکلي مخ ته لیوني لیوني گورم
ستاد مخ په سرو کښې مونتې مې زړه پورې ښانې دی
کله گورم ناغرضه، کله گورم په بل لوري
دامې وار ستادیدن ته جوړې کړې بهانې دی
په کتو کتو مې اوښکې د پیرزونې پرمخ راغلې
دامې ستاد مخ زیارت لره ساتلې شکرانې دی
ستاد سرونکریزو لاس مې هم په لاس کښې دی نیولې
خوابور مې نه راځي لا، وایم خوب دې افسانې دی

ځانته چارابښکلی په رنگینه لوپته يمه
يم بلي دنيا کښې نه په ورځې نه په شپه يمه
سترگې دخارومې په عمرو نوکښې ښکل کړې دي
نه يمه په واک کښې څه افت نشه نشه يمه
داسې هوا گيريم چې مې پښه په ځمکه نه لگي
زه دچاپه سترگو کښې روان يمه غوړه يمه
سرخې مې يوځلې پرڅنگله دچا ايښې دي
زه مې په قلاردي له غمونو په دمه يمه
زه دمرگ په سترگو کښې اوس ښه په برق خندلي شم
زه پرخپلې مينې پښتنې دومره ډاډه يمه

پریرده چي دسروسترگو شراب دي راخثيري
سوی کنډولی چي مي دسترگو خروبيري
زه داستا په سترگو کښي نن وایم چي لاهو شولی
پریرده چي بانه مي له بنوسره جنگيري
مه ځنبوه سترگي چي خواره دديدن کم نه شي
ماباندي يوه ځمبا درنه ډيره تيريري
سترگو کښي دي وايه چي په زړه باندي دي هرڅه وي
داسي شپه چي راشي ژبه گونگه پاتي کيري
نن هرلظه وایم چي نقش مي په ذهن کړای
داد پيغلتوب لحظي بيا کله راستنيري

بانه دې ټيټ شو سلا مونه کوي
خوړه خوړه کښې گوزارونه کوي
په تصور کښې دې داڅوک گرځي
سرځي په مخ دې حجابونه کوي
زما په سترگو کښې خواب ولټو
شونډې دې رپي تپوسونه کوي
ستاد موسکابڅري شورا پورې
دزرگي څرېکې مې اورونه کوي
دخولې قسم ته څه حاجت پاتې دی
سترگې په سترگو قسمونه کوي
ته په نکريزو سړې منگولې راکړه
پښتني دغسې لوظونه کوي
شراب دمینې دې نشه کړ گوهر
په وینښه وینښه اوس خو بونه کوي

ستاله تصوره شو گيرې زما خورې شي
تور د تياره لاره شي يادونه دې ديوي شي
زه چې په خيالونو كښې دې سربېر را ياد كړمه
تا وړانه چاپيره د سپر لويځې وړمې شي
چيرته په كوڅه كښې چې پروني وځليږي ستا
دكې د سپوږمۍ د پلوشو واړه كوڅې شي
زه چې د سپر لودزيرو گلوننداره كړمه
ذهن كښې خورې مې ستار نځينې لوپتې شي
غـوروله نارې د تورانكې چې را ورسې
دوب په تصور شم سترگې ځانله مې لوندې شي
ته چې خورا غلې نه يې خومره گيله من یمه
ته چې مخامخ شې هيرې واړه مې گيلې شي
ستا په يوليدو كښې د دنيا واړه خواږه دي
سترگې د گوهرله امانې دنيا مړې شي

ستالوپته نن دېلی نه اوازونه کوي
بنگري دې شرنګ کسبې خه دمينې اسلامونه کوي
داسې بنکاريري لکه مينه چې زما زنگوي
غبرګي کوڅی دې په ديوال داسې تالونه کوي
ماته هم گورې خوڅه داسې خوبولي غوندي
لکه چې سترګې د سباورځې خوبونه کوي
په رپندي دا احساساتودې زه ورسيدم
ستا چوپې شوندي دوباره زاره لوظونه کوي
بانه دې تيت شي په حياکسې کله بيانغ شي
حيادي غشي تيروي اوگوزارونه کوي
ټول قضاشوي ديدنونه مې راوگرځول
سترګې مې ستا پر مخ ولاړې دې لمونځونه

غورو کينې مې بيانې شينالگي
سترگي چې په سترگومې نن ستالگي
وايم چې مودونه مې ليدلې يې
مخدي پرمې داسې نن شنالگي
ستام هوسکا دوخت رنگونه نورکړلو
ماته دادنيا بله دنيا لگي
ته چې مې دکله نه ليدلې يې
زېباندې زمه ارنهارنالگي
ته چې داسې گڼې په خورو، خورو
خدايگو چې گوهردي څه رښتيا لگي

وام چي ستاد سترگو په بر دم کاسو کښې ورک شوی
بيا په خود کښې رانه شم يوځل نشو کښې ورک شوی
واړه گډ شونډه د دوران په تپه ودريري
ستاد خيالولي په خورو کتو کښې ورک شوی
ژوند کښې مې يوځلي انتها د مينې وليدای
خاڅکي مې داوښکو ستا کړو ښو کښې ورک شوی
واړه ستو ماني به د ژوندوني زما وريږي
سرمې ستا پر ليچه دا وړيل تيارو کښې ورک شوی
داڅه ليو ننتوب دی چې په زړه کښې زما لیت لگی
وام لکه موسکا چې ستا پر شونډو سرو کښې ورک شوی

سترگي مي له مخه ستا شو کيږي نه
خه چې کيدل وشو نورخه، کيږي نه
دا شراب د سرو سترگو ميرمنې دي
زړه ته ورپر يوتي دي کـــوزيږي نه
دا کوڅه منزل زما دميني شو
دا قدم راغلی وروستو کيږي نه
ستا په اوږه سترگي مي چې پټې شوې
اوس د چاپرمخ باندې غـــريږي نه
بد مي په گستاخو سترگو مه گڼه
دا د ديدن وړی دی مـــريږي نه

ستاملاقا تونه پساتونه شو
غلې غلې خنريکې نن اورونه شو
هاغه دحيا اوتراوتر کاته
نن دپښتني ميني لوظونه شو
ته چرته روانه وي اوزه چرته
نن په يوه لاره مزلونه شو
اوسکې شوې شريکې درد شريک شولو
دوب په يوترقاري کښې دوه زړونه شو
تاچې مې له خټه ليچې تاوکړلې
ماته دژوندون اسان غمونه شو

په وت کښې د پروني يې چشمان راواړول
شراب يې هم نوستل او هم يې غشي وړول
خواره کاته يې خه ووچې لمبو ژبه کوله
زما په قلا رزده کښې يې اورونه تخنول
د سرو شونډو موسکا زما د مينې سرنامه شوه
سورگلي مې په لارو کښې له پښونه تاویدل
حيایي گونگه ژبه کښې پرمخ وينا کوله
زرگي مې ارمانونه پردې مخ دیره کول
زما دمخ تودو خولو کولو تپوسونه
هغې په تیتوس ترگو خوا بونه را کول

نبه پوهي ښه چي مینه تاواني ده
خوبې مینې چي شي څه خوشي ځواني ده
زما تنده ستا د سروښونډو ليواله
دنيا تهوله د شرابو ارماني ده
تاچې زلفې مې بېرې په اوږو کړې
زما وتې د ژوند تهوله ستومانې ده
ستا په سترگو کېنې به نخښې څه ضروري
دنيا گسوري پرما تهوله گومانې ده
چې دې سترگې کړي ستونه د شرابو
په وکښلې توبه بیا مې پښمانې ده

داخو دې منم چې چاته نه گوري
چل څه دی چې خپل آشنا ته نه گوري
ښه په دې خبرې چې دلې یمه
بیا هم ناغرضه ماته نه گوري
پریده چې زما د زړه رضا څه ده
نن خو دخپل زړه رضا ته نه گوري
خلک زما سترگو کې هم تالتي
ته یې ورکه ورکه شاته نه گوري
سترگې دې په یو تکي ولاړې دي
بت څو نه یې؟! بلې خواته نه گوري
یوځل په دې دک محفل کې وگوره
خیردی که بیا چې راته نه گوري

ز دپه ټول محفل کښې بس یو تاوینم
نه یې وینم په داسې دادنیا وینم
ز داو ته چې ناست لکه یوازې یو
ستانه سیواسیوری خواو شا وینم
مخ که اړومه تیاره کیږي بیا
ستا سترگو ته گورم نور ناوینم
واړه خلق کې لکه پردی چې وي
پینده کښې یو تا آشنا وینم
خه شو که په دې محفل کښې ناسته یې
تازه له دې ټولونه جدا وینم
ستا زما اروا لکه خبرې کړي
ستا په مخ دخپل زړگي تر قا وینم

په ټوکو ټوکو شوه رښتیا خبره
گرځي چاپیره زما ستا خبره
زما نامه اوستا نامه یوځای شوه
چا به گنډله داسې دا خبره
نن لکه لمره سې ډاگي خبره
اوپرون څومره وه دغلا خبره
چې نه زما اونه ستا خولې له راتله
نن لکه وي چې دهر چا خبره
مادرته ویلي به وو چې څه مې لگي
دخولې مې اخلي ستا حیا خبره

ستا کاته غزل دمینی جوروي
دحي اخواولي يي ماته اوروي
يونظر دکي پيالي دشراب را کري
بل نظر مي لکه پني راتينگوي
يونظر لکه سنبو باندې پيل کري
بل نظر مي پرزړه پهي لگوي
يونظر مي له خپل ژوند ځيني وباسي
بل نظر مي په خپل ژوند شريکوي
يونظر لکه چي پاني پاني توي کرم
بل نظر مي په بنو راتولوي

غلي غلي راته گوري دچاسترگي
په حملو حملو را کاري زما سترگي
جوړوونکي دنيا ټوله غونډه کړي
جوړي کړي له هغې يې دي ستا سترگي
خلقې به راته گوري بڼه پوهيږم
خوزه نه وينمه نورې سيوا سترگي
زما سترگي ستا په سترگو کې شوې ورکې
ستاد سترگي دي زما او که ستا سترگي
خپلې سترگي مې دي هيرې ستا مې يادې
زما سترگو کېنې کرلې دي تا سترگي

داسترگي زما دارمانونو غزلونه دي
داخواړه دمخ زما پيرزو زما سودونه دي
دغه سوركي شونډې لکه رنگ مي د جذباتو وي
داخواړه کاته بس د لاسه او تګورونه دي
دانري تګور چې د بنگرو مي ډوب په غير کښي دي
دازما گدا زما مستي اوسرودونه دي
داربندي شونډې چې نه ويلو کښي هرڅه وايي
دادميني واړه تپوسونه خوا بونه دي
دا پښتني سترگي په حيا حيا چې تپتي شوي
دا پورته کيدل د پښتني ميني لوظونه دي

سپورمی ده شومه دم دی اولیلا په خوب اوده ده
حیایی په رخسار وده یوې بله لمبه ده
دیوېلوشې بله مخکې کیږي چې یې ښکل کړي
د اښکلي خوږولې بشره څه افت خوره ده
بې کوره یې شي ساه کله بوگنیري کله توپ کړي
چې چیرته د خیالونو په تال تلې په جوته ده؟
شغلې یې له تندي غي د خوايخي مړې مینې
ته وایې به چې ختلي د جنت په مناره ده
قدرت پکښې لیدلی شي خپل مخ اوویاریدی شي
دامخ د پښتنې! د فرښتو دمخ آینه ده
ژوندي دي اخترونه او تالونه لاتاوده دي
داسره منگوله هغسې نکړیزو کښې خوشته ده

بنکاري چي په گوتوی جوړه کړې يې
بيا يې له آسمان را کوزه کړې يې
دادمخ کاسه او اندامونه دا
داد کومې خاورې يې روغه کړې يې
ايسې يې قلم دی تانه پس جوړې
ته يې اخري ځل جوړه کړې يې
تاباندي خواږه دي د قدرت تمام
وی! چې ته يې څومره خوړه کړې يې
زارشمه دخپلو سترگو زارشمه
ته يې چې عالم کسې خوښه کړې يې

ته راغلي محفل ته شه چي گل وارده ديوي شولي
غلي شوي خبري سترگي تولي تاپسي شولي
ستاراتلو سرده وارده محفل پربله واوښته
خلک داسي ورقيده ته وايي زلزلې شولي
هغه چي بي خان ته شه ويل نورنگ يي والوته
خان ته چي غاوره وي اوس ستاپه تماشي شولي
هسي *خوباسي وي ،ستوماني وي اوجوتې شولي
ستانامه خوره شوه او خبري بيا خورې شولي
څنگه يي اريان اريان کتلو مونږه دواړو ته
ته لکه دنري پښتني چي رانږدې شولي
*غځوني

هفسي نيمگري لاجامونه دي
تاو کښې لا دټول عمر تاوونه دي
مه غه له محفله تلوارمه کوه
ستا راتلو سره واره خوندونه دي
سري شرابي سترگي بيارا واره
ماخو خانگي خښلي خو گوټونه دي
لاس مې په اوره پريده چې پري نه وځم
سُر کښې نه يم لري ديوالونه دي
ستاد سُرکوشونډو اوزمې اوپکه
نن مې تيندکونه ثوابونه دي

ژوند مې په مینه کښې لوتلی واخله
سوی نصیب مې سوځیدلی واخله
ستا دبیلټون خپې که داسې راځي
نوم دا دخا ورو اړوځلی واخله
نشته قسمت مې د خندانشته دی
ما په سپرلي کښې دوریدلی واخله
ستا په بنو قطرې داوښگو گرځي
گریوان زما راشه شلیدلی واخله
گوهر دې داسې لیونی دی ځانگې
په خپل اوربل یې خندیدلی واخله

ستاد ياد لمبې دي اوزه سوځمه
تورې تورې شپې دي اوزه سوځمه
ستا تصويرمې زړه پورې نيولى دى
سترې شوگيرې دي اوزه سوځمه
ماتې مې تناکې دزړگي شولې
اوبنکې مې بس ملې دي اوزه سوځمه
ستورواوسپورمې رڼا نوستلې ده
يخې پلوشې دي اوزه سوځمه
داگيلې جور نه رسي آشنا ته نن
پنډ په زړه گيلې دي اوزه سوځمه
ته به څنگ رارسي زماعذر له
دومره فاصلې دي اوزه سوځمه

ماتہ دمینی قیصی مہ یادوہ
ہفہ گل شوې دیوې مہ یادوہ
پریدہ چې زړه مې لږ کرار و مومي
تیرې ساه دوبي خپې مہ یادوہ
د نیمہ خوا مینې پرهرې چیري
زرگیه! هاغه کوڅې مہ یادوہ
خړیکې مې خیري دوجوده نه لا
د فکر تالہ جوته مہ یادوہ
چیرته په اوریہ مې سپورمې لبه کړي
ماتہ ہفہ شوگیري مہ یادوہ
گریوان مې لوند دی لا وچ شوی نہ دی
د چا داوښکو شیبې مہ یادوہ

ستاچې په رخسارو خانگې اوښکې رنې توی شولې
داسې معلومېږي چې دصبر کاسې توی شولې
مات بنگري په کټ کښې دې پراته دي لیچې تشې دي
أف! دخوانی سازه څه خورې نغمې دې توی شولې
مخ دې زیره پانه شو او وینه بیلټون وڅښله
ته به وایې له مخه د سپوږمۍ پلوشې توی شولې
سترگو کښې رڼا دې څه سره سره او مړه لگي
ته به وایې په قبر دشهید وډیوې توی شولې
ستا دښکلو شونډو نه غمونو خندا یو ورله
أف! لکه چې پانې دلاله په میرې توی شولې

په زړه بې وسه يمه تاته گورم
نظر چا ودلی مې دی چاته گورم
پاتې زما اوستا ترمنځه څه دي
بيا قدم نيسمه او شاته گورم
ستاد تندي خالونه مېره غوندي دي
لکه چې زه چانا آشنا ته گورم
مينې دا کومه مرحله راغلله
چې هغه گوري زه بل خواته گورم
زما داس غوتې پکښې شته دي لا
ستاد کاږه اور بل وفاته گورم

رانغله واپس هغه تياره شوله
لږه تياره نن څومره تياره شوله
دابدری تکرې راپه غـ تياره دي
لارله دبخت ډيوه تياره شوله
ښه شه چې پراوښکوي پرده پرته
غم چې شولو دروند نوشپه تياره شوله
ژوند لکه چې مرگ سره بدل کړمه
أف! دبيلتانه بده تياره شوله
زه دگتې یت يم که بنده يم
مړی مې احساس ډیره تياره شوله

ځنگه وخت تيريري داتپوس مه كوه
وبه ژارې ځانگې داتپوس مه كوه
خپل حالونه وايه چې ته ځنگه يې
ما پریده په ځای زما تپوس مه كوه
تا چې پيژندلو تير وختونو كښې
مانه نن دهاغه چا تپوس مه كوه
داسې تپوس كړه لكه پردی چې كي
مانه لكه خپل آشنا تپوس مه كوه
ستا دتپوسونو وخت اوس تلی دی
ښه به وي اوس دا چې بيا تپوس مه كوه
ستا په لاسو سړې وینې مې پورې دي
دغه گوره نور سىوا تپوس مه كوه

ماچې دې داسترگې ښکلي ښکلي ښکلولى به
تاتيرې قيصي راته دميني تيرولى به
تابه دخوب ډکې سترگې ورو، ورو ځنډولى
ماچې دې بېرو بښته ورو، ورو هوارولى به
داسې ليونى په برق خندا واپرو کولوبه
مرگ، خپله ژوندون ته زيرولى پسخولى به
ژوند ته موچل بودى وای چې ژوند تيرول څه ته وایي؟
شپې دلوى اختر په سرونکريزو رنگولى به
زه چې شوى خفه نو په زارو به رضا کولى تا
ته چې شوې مروره مروره نوبيا ما پخلا کولى به
ټول تراخه دژوند به په خوړو کښې بدل شوى و
ماداسوې شونډې ستا پر شونډو يخولى به

ورځې دديدن وې او ښې ورځې تيريدلې
شپې مې ستاله خياله رنگيدلې خوړيدلې
ستامينه اخلاص و او پر ماباندې باران يې و
ماته په قدم قدم ډيوې وې بليدلې
ستا اوزما ذکر هره پينډه هر محفل کښې وو
خومره خلقي وې ما اوتاته پسځيدلې
دومره رانژدې شوې چې راننوتې وينه کښې
ماسره هر ساه کښې اوسيدلې گرځيدلې
چيرته چې کتل به مې نوته به ښکاريدې راته
ماته په گلونو په سپوږمۍ کښې خنديدلې

www.libtool.com.cn
زیری داخستراودنگریزو دتالونوؤ
سترگی چي سحر می ستا په سترگو غریدلې
نورخه وودخدای په خدایی کښې چي می غوښتي وو
ستالېچي چي ماته اوردیدلې غوړیدلې
خاوري پردې ستورو د آسمان به می ورونوستی
ستاد موسکو سترگو پلوشي راڅخیدلې
اوس وایم چي سترگی په نوکونو می ړندې کړلی
ماڅله لیدلې یا ته څه ته لوییدلې

چا وې له لاسونونه لمنې خلاصیدل به وي
دې ډکه دنیا کښې یوله بله ورکیدل به وي
ماوې هن مرگی به زما ستالاره جدانه کړي
چاته وه معلومه منع په لار کښې بیلیدل به وي
داسې مو خندل لکه ژوندون ټوله خندا چې وي
چا داسې گنله نولیدل او ژریدل به وي
یا خوبې دیدنه یوه گړۍ به تیریدله نه
یا اوس بې دیدنه د ټول عمر تیرول به وي
ستا کوڅه اوچم زما د مینې زیارتونه وو
بې زیارته اوس له زیارتونو تیریدل به وي
ما خو وې چې ژوند به په څنگلو دیوبل وځي
غیره دیوبل کښې په آرام سره مړیدل به وي

بيا به مې سرې سترگې آشنا ستا په لور کړې نه شي
اوښکې به ترې خاڅي ستا له غمه به لمدي نه شي
بيا به مې سپوږمۍ ستوري واونه وري په خبرو ستا
خوړند سر په بالښت به مې ستا نورې شوگيرې نه شي
ژوند لکه دانه به په سورت کښې خپل لوڅره کړم
واوره! ستا لمن ته به مې هيچيرې اسرې نه شي
زه دخپل خيالونو په جهان ځان له سودا کوم
ستا زلفې عبث زما په لور چې راخوړې نه شي
زه ستا د دنيا نه لرې لرې گوښه ناست يم
گورې ستا تندي چې په نر بيا ماته خولې نه شي
ماديوه پوکلې ده لیده مې سترگې نه کوي
هيڅوک دې تيارې کښې دې زما د تسلي نه شي

وړی یمه یاد د پرو نو سترگو
نه لرم نصیب د نننو سترگو
تاته مې کاته د زړه د سولودې
گورم لکه تاته په ړندو سترگو
یادې مې دي ځانگې خوه هیرې کړم
هغه اثارې دنیم کښو سترگو
ته د زوره وخته تیرو تلی یې
خاورې دندلی شوې په زړو سترگو
نن مې رڼې اوښکې په گریوان څاڅي
دابه هم کولو خندنو سترگو
زړه به دې کرار نه کوي پوه یمه
ته چې گورې بیا په سوو سرو سترگو

مخي مخي ته مي کيري ستا يادونه
په تر تګو مي ژړي د زړه داغونه
ماپه سرو چاپو کښي وسوځي چي خلاص شم
وريتوي مي خپل نيمگري ارمانونه
نه مي ژوند ، نه مي ځواني دواړه په کاردې
دواړه يوسه ، صدقه د تابيلتونه
ماپه مينه ځان تالا کړ سودمي دادی
په ځولي کښي گرځوم او ښکي ډنډونه
زه دې ډير په زړه ښادمن کړمه ښادگرځم
بس دی لاس زمـانـه واخـله اي ژوندونه
لوغـرنـي تورانکي رانژدې شه
چي دسوي ژوندانه وکړو ويرونه

مینه زما داسو یلو د که ده
لاره می واره داز غو د که ده
خدایه! سره ساه می وانخیستله
سینه می تانه دگیلو د که ده
سرو ته کی نیسی زما نه راپوری
سینه می توله دپوکو د که ده
زه نا آشنا دخوشحالی نه یمه
زما آوانی بس دسلگو د که ده
په زیرو گلو د سپر لی کنبی ولاړ
درسته لمن می دایرود که ده

مراوې مراوې سترگې دې غمونه پاروي
وچې وچې شــــونډې دې دردونه پاروي
ته چې په پرکالې پرکالې کېنې مې نوم اخلي
ستا اخلاص او مینه سره اورونه پاروي
ستا په زیري مخ او ښکته نه شم ټینګیدلی
یو زیږگی دې ماته قیامتونه پاروي
ستا په لوغړنو سترگو یا ماته کتل
هیر کړي له ناکام زاړه یادونه پاروي

ستاخوان يادونه به ورو هر کر مه
ژوند په خپلو لاسو به گندهر کر مه
څوک وايي بي ميني ژوند تيريري نه؟
زه به ي په ژړا په خدا تهر کر مه
کله به داوايم چې ته خاورې شوې
کله به خپل ځان په مېړو کښې شمېر کر مه
ته به ماونه پيژني بيا چيرې
زه به ژوندانه په داسې خبر کر مه
ستا آواز به پاتې ستا پر شونډو شي
زه لکه پردی چې په تا پېر کر مه

چې دازه د زړه د خانگې نه جدايم
مابه پوه کړې ژوندی خله په دنيايم
خدايه! د اسختي به ستا پر ما پير زوړي
ځکه زه دبيلتانه په سختو پاييم
غور زما په نعرو چغو خلکه مه ږدئ
ليونی يمه د خان سره لگيايم
ددې دومره به ارزى د ژوند سره هم
پښتنې پيغلې زه ستا يمه، زه ستايم
دا ژوندون مې ستا په مينه کښې شو خاورې
بنايي بيا دې هم خيال راشي به وفايم
خلک جوړ دي پيغورونوله گوهره
پرېرډه حال د زرگي خله چاته وايم

بيامي په مخ بڅخې دي آشنا سترگې
ولې دې پردې کړمه زه داسترگې
څانگه ده ولاړه دبلې په سـر
غوښې غوښې وينم دوفاسترگې
ماسترگې گنډلې له جهانه وي
ماخو غړولې يو په تاسترگې
داسترگې به څنگه زما هيرې شي
داسترگې زما دې دحياسترگې
وايه چې رښتيني مينه هلته ده
چيرته چې دوه سترگې کړي پخلا سترگې
ستاسترگوته کله چې زه وگورم
ستوري ښکلوي په شپه زما سترگې
تيروختونه بيا دې راپه بيرته کړل
تاراواړولې څه په شاسترگې

غټې غټې دې بیدلې ماکتل
په گریوان دې څڅیدلې ماکتل
په سلگو سلگو کښې زه دې یادولم
په ځنگون چې نولیدلې ماکتل
ستا دمخ سورگلی پانې پانې توی شو
لکه پانه زیریدلې ماکتل
زولنې یې ستا وپښو ته اچولې
تا دلر ز چيغې وهلې ماکتل
تاته فرق وو معلوم په نن پروڼ کښې
ای چناره! سوځیدلې ماکتل
ما گریوان ریځې ریځې په بې وسی کړ
ته سرتوره ژریدلې ماکتل
درنجو پولې دې جوړې وې ترزنې
له ناکامه خنیدلې ماکتل

زه به ستاد مخه سترگي څنگه اړومه
تابه څنگ پرېدمه، بل به څنگه خپلومه
مینه د پښتون خو په ټول عمر کېنې يوځلې وي
زه خپله پښتوبه ځانگي څنگه شرمومه
ستا بڼکې خیره چې مې په وینه کېنې اغړلې ده
دابه تر مرگيه په څه شکل هيرومه
داد کاني کرښه ده چې ستايمه نو ستايمه
وي به آخري سلگي خوتابه يادومه
ستاليونۍ مینه که روزي چيرې زمانه شي
زه پدې دنيا خوشې بيا اورپورې کومه

سردې پرځنگون کړو اوسودايوورې
کوموورځو شپو وایه رابیا یوورې
ماته دسلگوسلسله نه شوله
هیڅه دبیلته ونه بدې بلایوورې
سره گلاب دمخ دې لارو زیرشولو
لارې خزانو نونیمه خوا یوورې
ماشونډې جدانکړې لاهو شومه
ته دې گلې ورځې او حیا یوورې
داویجاړې سترگې یروړل کوي
دې نه هغه نور اوسستی چایوورې

زما تياره مانيام سبا وگنه
دامرره ديوده بله رنيا وگنه
زما كاته په سوو سترگوتاته
دليونحالو مشغولا وگنه
زما ژرپه ژرامه حسابه
زره كره دو كه اودا خندا وگنه
په آشنا سترگو دې پروني رابنه
ماله ناكامه نا آشنا وگنه
كه زه داستاپه كوڅه بيا درغلم
دامي په هيره يوه خطا وگنه
زمالا سونه داسم مان په لوري
ستادسم سوري ورغ دعا وگنه

دزره په غوښو پاييدل مينه ده
لمبه کيدل، چپ اوسيدل مينه ده
چې ارمانونه دژوندون خاورې شي
په لوندو سترگو خنديدل مينه ده
مينه ژړا اوسو ران نه پيژني
بس په ولاړه دړيدل مينه ده
ستانوۍ کوردې مبارک وي تاته
ماته دژوند تالا کيدل مينه ده
لوڅ خوبه ډيرو پښتنو کړۍ وي
په کړي لوڅ باندي مړيدل مينه ده

مه مې پاروئ اوس مې دردونه اوده شوي دي
سترگې مې ورغلې دې زيمونه اوده شوي دي
زړه مې په خدا باندې دهیچا تر قانه کوي
خاورې ایرې پاتې دي اورو نه اوده شوي دي
ته په ژراسرې سترگې بیامه را اړوه ماته
نن دمرگ په خوب مې پر هرونه اوده شوي دي
مړه شو احساسونه مې د مینې انتها وشوه
ښکته کړه شهباز غوزار تارونه اوده شوي دي
کوم دیوال ته وگورم په کوم بُتکي سودا وکړم ؟
چپ دهدیرې په شان چمونه اوده شوي دي
نن دې تورانکې ژبه وگنډه مامه چیره
اوس راسره غیر کښې تیر یادونه اوده شوي دي

ته چي په سلگو سلگوز ما خواله راغلي يې
د اږه مينه ننگ دى په پښتورار سيدلې يې
کاش چي مې ستا اوښکې په ښو باندې راټولې کړاى
ته په بيلتانه کښې څه ناترسه ژر يدلې يې
دالنده موقع چي په سرو اوښکو کښې لاهو نکرې
شونډې دې جدا کړه خدای دپاره ولې غلې يې
زه ستا د جذباتو په خاموشه ژبه يوه شومه
ته جوړې په لاره کښې پردو خپار ليدلې يې
لږه رانژدې شه چي دې دواړه سترگې ښکل کړمه
ته د تهممتونو نه ډاډه راتيروتلې يې
اوس به په آرام باندې مې ساه په ځنکدن کښې ځي
ما په مړو سترگو آخري ځلې ليدلې يې
دومره قيمتي خود ازما خاورې ځواني نه وه
ته لکه ډيوه چي په خدمې سوځيدلې يې

بهیـرداو بکومـی قـلارـه نه شو
دامـی دزغـر قـمـا مـیـد و نـخـسـیـی دـی
کاواکه زره چـی مـی پـه واک کـسـیـی نـکـرو
دامـی درخـودور کـیـد و نـخـسـیـی دـی
که خـوک پـوهیـری نوز مـا پـه خـندا
دبـی گـودره دـوبـیـد و نـخـسـیـی دـی
بانـه چـی سـتـا پـه غـم درانه وینـمـه
دامـی دزره دورانیـد و نـخـسـیـی دـی

پاتې زنگیدلو له زما اوږده فکرونه شو
مه راځه اختره! چې ساړه واړه ټالونه شو
سترگې مې وړیتیري ستاکوڅې پله چې گورمه
ستا هغه لیده واړه خیالونه شو خوبونه شو
ذهن کښې دټوه مې ستا غمونه اچولي ده
ته خورانې لارې راته پاتې دي یادونه شو
خومره بختوریې اې نصیبه تلې خاورې خوزه
خاورې دي په ننگ دچا دمینې ارمانونه شو
زړه کښې دخیالونو محلونه مې جوړ کړي وو
ټیک دي پرتندي شولو نسکور مې محلونه شو

زه ستاد دردونه په وړاندې عمر نه غواړم

www.libtool.com.cn

مړبه هاغه ورځ يمه قلاړ که مې دردونه شو

پوهه شه عالم چې زما اوښکې ستا په غم کښې ځي

زه وايه څه وکړم زما اوښکې ستا خالونه شو

ستاد مینې اورڅه دمړیدونه ده
داسوی په ژوند درغیدونه دی
دا اوبښکې به غوښې مې له مخه وړي
داسیلاب آشنا دوچیدونه دی
ستادچم کوڅې دې لاس په سرشمه
داکارخو زمانه دکیدونه دی
داڅیري گریوان وڅله وگنډم
باردې دته مت دکمیدونه دی
ستا یادونه هیرکرم څنگه هیرکرمه
روح مې لاله تن دبیلیدونه دی
واوښتې څپې مې دبیلتون پرسر
مرگ له دې سیوادغمیدونه دی

ژوند مې دمینې په سودا سوي دی
د خپله لاسه مې آشنا سوي دی
خلک گومان کړي چې سپرلی گرځمه
ځان مې څه داسې په خندا سوي دی
سوي او تاوېه د سکرو ته وڅښه وي
د بيلتانه سوي جداسوي دی

زما دمينې نصيبه لاره ويرونو كښې شوه
كښتې د غاړې شوله تيره طوفانونو كښې شوه
پرېرېده چې دا خوشې لمنه كرم ريښې ريښې نن
قيصه د گلود سپرلو په تالانونو كښې شوه
اوس خورنې زما كوڅې پله قسم و خورو
په پلوشو وينځلې شپه لاره يادونو كښې شوه
يو مودې چم اود كوڅې سره كوڅه جوخته ده
د ديدن هغه يوه كوڅه په هيوادونو كښې شوه
څه ښكلې ښكلې ابتداوه له اخلاصه ډكه
راتله راتله ډوبه ژړا اوفر يادونو كښې شوه

زړه په ژړا باندې مې سپک کړ ښه مې وژرلې
سترگې مې وچې کړې او شونډې مې ښې وگنډلې
آخري ځل مې ستاله مخه نه پروڼی لړکړ
ښه په ځير ځير مې وکتلې بيا مې وشړلې
ستا په کوڅه کښې ارمانونه مې کړل ښځه او راغلم
خاورې مې توی کړې اولنې مې ښې وڅنډلې
رياب مې مات کړ او تارونه مې ټول وشلولو
شهباز مې وغورځوو نغمې مې ټولې ولوستلې
ستاپه خطونو مې اورپورې کړ ولاړ وم ورته
ستاد لاس ليک باندې لمبې آخري کيناستلې
ستاد دنيا نه لرې لاړمه بيا رابه نه شم
ستاله کوڅې نه مې رشتې نن واړه وشلولې

زما دمینی ارمانونه خه دردمن پاتی شو
دزیره زخمونه می دتول عمرزولن پاتی شو
دکیا کوی می په ورو، ورو ستا دیادونو خریکی
لمبی به نه وی خو تاوونه دخورلن پاتی شو
سالو دسورپه سر راخور شو په تندي دې شوتیک
دآشنا سوي ستر غلي دې خه غمجن پاتی شو
ستا دبلې خنډې پر خپلې سپیرې ورځې ژاړي
ستا دکوڅې بُتکي له مانه گيله من پاتی شو
ماستا دپاره دسپرلي غوتی راوړې وې نن
زما په لاس کښې امیلونه خه غمجن پاتی شو
ته رانه لاړې خه چې واړې دنیا شا کړه راته
وختونه ټول راته تاوجنه قهرجن پاتی شو

خو چې ته راځي دېلى سرتو وخت به تلى وي
خاورې به الوخي ليوڼى به تيروتلى وي
ستادسترگو اوښكې چې ترزنې رابهيري خو
ستاخاورې مين به په هيواد ورسيدلى وي
نه به سپورې ستغې داولس وي نه به زه يمه
خوشې به گوڅې شي واړه كوركلې به غلى وي
وينې به خوراك دې وي درخودشوگيرې په شپه
دومره به خپل ياد مې تاته وروستو پريښودلى وي
تابه په بالښت دسلگو څلي خيژولي وي
خط چې دې زما په آخري ځلې لوستلى وي
غم ددنياگۍ دومره ناترسه ځواني مرگ نه دى
مرکه شه گوهرنوستا غمونوبه وژلى وي

له مانه په لوندو سترگو آشنا مه رخصتيره
داوښكو په شيبو كښې خو يوځلې وڅنډيره
يوځل آخري غاړه راله راكړه اورخصت شه
چې نه يې دايسارې نو ورځه مه ايساريره
زه ستا دزيرو شونډو رپندۍ نه شم زغملۍ
څه مخ په بله واړو، راته مخ ته مه ودريره
دسر دوپته سمه كړه پروني دې راټول كړه
له دې چمه چې وځي زړه دې لوى كړه مه ژريره
زما داخلاص ډكه دعاځانه سره يوسه
په ژوند كښې بنيرازيره، ودانيره، خوشحاليره
دعمر جدايي دمرگ خپيرې نه
خوته خو پښتنه يې ته ترې گورې مه ويريره

مینه کښې درنې زلزلې پاتې دي
يوه خپه شوه تيره خپې پاتې دي
داډيوه ترڅو بې مې ملگرې وي
ماته لا اوږدې شوگرې پاتې دي
ستا يادونه زړه کښې لا ژوندي ساتم
دومره دځوانۍ مې ايرې پاتې دي
اوبښکو! لاځولۍ مې ډکه نه ده بڼه
شپه لا ختمه نه ده تيارې پاتې دي
څنگه درته ووام کله ويلی شم
مانه ستاد مینې کوڅې پاتې دي
هره تباهي خومې ليدلې ده
اوس مې يودق بربرخزې پاتې دي

پري نه ږدئ يوازي مې دخلکو تهمتو نو ته
لاس را کړه په لاس کښې دې را ودانگه اوړو نو ته
داد پښتو ملک دی چې پښتو گوري کچه نه شي
څوک به بيا مخ نيسي د عالمو پيغورونو ته
غائب د زمانې يې چې پرانستو باندي وېرېښي
راشه داسې کلکې غوتې ورکړو پلوونو ته
گوري چې دستور ته نو خعلي به دلارو شو
څه چې دواړه ښاکړو دستورونو رواجونو ته

ته درواج په زولنو کښې وې ترلې خانگي
ستا څه گناه دی زه له تانه څه گيلې نه کوم
زه اوس ايسار نه يم پرې مې ږده په مخه چې غم
زه په تالا نصيب په دې کلي کښې شپې نه کوم
زه يم گټه احساسونه زما مړه شوو اوږه
زړه مې پر هر چا سوځيده اوس دا قيصې نه کوم
ما سره هيڅوک تر سحره سوځيدلي نه دي
ما قسم وخورو اتبار په يوې ډيوې نه کوم
سترگې مې وگنډلې مات مې کړ کچکول داميد
طمع له چانه په دنيا د تسلي نه کوم

زه داستاله ميني نه خنگ غاړه غړولى شم
ساه لارا کښې شته ده اوس دې کله هيرولى شم
خيردى که خدا مې په ژوندوني نصيب نه شوله
زه يې د سرو او ښکوپه ژړا کښې تيرولى شم
ته که زمانې زمانه بيله کړې نوڅه وشوو
زه په زړو سترگو تير وختونه يادولى شم
دومره لار شته زما اوستا د زړه ترمنځه شته
داتوله دنيا پرې چې زه اوس هم سوځولى شم
ماڅخه قيمت ستا دا خلاص او ميني نشته دى
دوهره قدر کړلى شم چې سرخپل خندولى شم

وخت دی تیرومه په زړه ماتې زمانې سره
خان له ورکومه دوکه تشې پیمانې سره
زړه مې دی لوی کړی چې شلوون درسره نه کوم
پاتې زماڅه دي ستا دمینې افسانې سره
دابه زه ساده یم یا اخلاص یابه مې مینه وي
سرمې په زیارت دمینې ایښی شکرانې سره
ته مې بهانه دژوند تیروولووې، ته لارلې
وايه تیرومه به ژوند کومې بهانې سره

مانه به شه ومومي شه ماته خندا مه كوه
داسوي بازار دي گلي دلي سودا مه كوه
زه په ژوندانه باندې ستومانه يم خان ژار مه
ماته اشارت دېنولاندې بيا بيا مه كوه
زه خاوري ايرې يم له خاوري ايرو شه غواړي
لږه كه پوهيږي نو تپوس هم زما مه كوه
ماپله كه راغلي نو پندونه به دغم يوسي
خان دي كه په سد پښتني داسي خطا مه كوه
پرېرډه لكه سيوري چې په تورو تيارو ورك شمه
ما باندې زړه مه سوځوه دلي رها مه كوه
شېرنگ اوس دېنگړو مي پر هرونه په زرگي كښي كړي
دغه به احسان دي وي چې دلي شنما مه كوه

ځانگې له تانه ملگرتيا پوره شوه
زما د عمر ليوڼتيا پوره شوه
زما په وينو دې لاس ووينځلو
ښه شوه چې ستا د زړه سودا پوره شوه
ماله پيغور دې راكو وواوس وايه
له چا پوره نه شوه؟ له چا پوره شوه؟
پښتو دې سروخوري، و عدې څه ته وايي!
پښتنې ستا چې نيمگرتيا پوره شوه
كچه بنگړۍ وې تاو ته ټينگه نه وې
په ما دې راوسته حيا پوره شوه

ته چي وختلي پښتنه دومره كچه نه وه
لاس به يې بل چا څنگه نيولو چي څومره نه وه
ماوې ته له ما چي جدا كيږي اوربه ولگي
نه چرته سلگي وه نه وه اوښكه زلزله نه وه
زړه كه دې زما په جدایي څه سوځيدلي وای
داڅنگه خبره وه چي اور نه ولېسه نه وه
تا په خپلو لاسو چي نكړيزې څنگ زغملې دي
تاته ولې ياده د پښتو كړې وعده نه وه؟
ته په تصور كښې دې ولي جوړېدو به شوې وې
ځكه پرتندي د ملامتې دې خوله نه وه
ځاورې پرې ورواړوه گوهره نوم يې ماڅله نور
تاچي له چامينه كړه هغه جوړ پښتنه نه وه

وگوره نکریزوته ،رنجوته ،سرې جوړې ته دې
وايه مينه داسې وې او کړې وعدې داسې وي
تاخوبه سوگند خوړوچې ستا په ننگ به مړيرمه
تاچې دي خه کړي جوړې ننگ پښتنې داسې وي
تاچې په کړه ليکه تندي له ټيک راوستی دی
تاچې به ويلو نو سنبال جنازې داسې وي
سره بنارسۍ کښې سرې ډولۍ له چه اوچته شوې
جوړې دمین جامې په وينو خوشتې داسې وي
ته چې کله لاړلې دخيرپه ډيری کيناستې
مينه کښې تاله دننگيالی اديرې داسې وي

تا پروښ سم خورو چې تاسره مې مينه ده
لږه مخامخ شه چې نن چاسره دې مينه ده
نن خودې دا دواړه سترگې ځمکه کښې تومبلي دي
خوډبه داسې گورې چې زما سره دې مينه ده
س! ايه رنگ جوته کښې زړې نخښې ولې نه شته دي
واړه دروغ وايي چې زما سره دې مينه ده
دانگريزې، سره جوړه اوسره ډولي خوهيڅ نه دي
ښه! وایه ميرمنې په رښتيا سره دې مينه ده
هاغه پيغله خاورې شوه چې ماسره يې مينه وه
ته له کومې راغلي او دچاسره دې مينه ده
زه څوک لټومه چې په اوښکو مې شريکه وي
ته خوډيره خاڼده د خندا سره دې مينه ده.

ستاد ياد سکورتی دې بلیـبري
زړه مې پې تیکه تیکه وړیتـیـبري
تاچې هیـرومه لا رایاده شې
دې نه چې به څانگې څه جوړیـبري
وايم داچپه وه دغم تیرـه شو
گورم بـیرته بیا رابـیري
ماچې ورته ټول عمر کتلي دي
څنگ به هغه سترگې مې هیريـري
ستانه چې بغیر دنیا ته گورمه
سترگې مې په هیچانه خوړیـري
ورک دې شي دا پینډې بندارونه ټول
ساه مې په عالمو کښی دوـیـري

گرځم په هغو زرو چمونو کښې
چرته يې؟ په کومو هيوادونو کښې
راغلمه خوته چرته کښې نه ښکاري
ونښتې په کومو جنجالونو کښې
زړه دې جوړ زمانه رغيدلې دى
نه ښکاري په هاغويو رڼو کښې
بيا چې پښتنه ځانته ونه وايي
داسې پښتنې وي په خوبونو کښې
وگوره لږماته زمما مينې ته
داسې پښتانه وي په ننگونو کښې

چې مینه یې ریښتیا وي زلز لو کښې به راځي
په زول او په ړلۍ ، په شرک شیبو کښې به راځي
د مینې لیبونۍ چا اړولی دی د لاری
چې وخت د دیدن راشي سرو لمبو کښې به راځي
د ورځې که راتلی نه شي دننگه او د شرمه
پرونۍ به په سر کړې تورو شپو کښې به راځي
که سایې آخري وي خو زمانه چې خبر شي
د کټه به راتوپ کړې په سلگو کښې به راځي

دبې کينې پښتنې، کچه لوظونه واخله
ما په قلاړه پريرده، داخپل يادونه واخله
لږدې گريوان ولتهو، دې کښې دې مخ وگوره
مادرگوزار کړل واړه، هن! خپل خطونه واخله
زما پوښتنه مه کړه، زه دې اوس څه لگمه
ما بېگانه څه کوي، مانه لاسونه واخله
ماته په جارووايه، چې زه دې نه پيژنم
ماته پرمخ باندې نن، پردې نومونه واخله
نکريزې هم پورې کړه، رانجه دې هم لگوه
په نوې لاره دژوند، څه قدمونه واخله
ماته په شامه گوره، مامه بله مه راځه
دخلکو خولي غلې کړه، داته متونه واخله

زما ارمان خه کوي، ستادي سوداپوره شي

www.libtool.com.cn

زما ژراخه کوي ستادي خندا پوره شي

زما به مينه خه وه، زما به خه اخلاص و

خاوري پرما به دچا، خه نيمگرتيا پوره شي

شاته دي خوک پاتي دي، شاته به خه له گوري

هیرشي نومونه پردي، چي مدعا پوره شي

بنه مي پيرزودي پرتا، بد به نې ونه غواړم

ستادي ارمان وريژي، ستادي دنيا پوره شي

کله خووبه وايي، چي داگوهر لاڅوک و

مينه کښي داهم راځي، آخريه دا پوره شي

ته به تيرې ورځې يادوې څله
چا سره به مينه زړوې څله
مينه به دې کړې وي خوداغ نه يې
ولې به سرې اوښکې څڅوې څله
مخ باندې زما څپيرې و شماره
سترگې اوس د شرمه تيتوې څله
زه به دې څه ومه اوس دې څه يم
ما باندې زړگي به سوځوې څله
مانه خو پرده تاله پکار ده اوس
ما پر دې ته مخ را اړوې څله

بنگري دې مات شو، اوفريادونه شو
سترگي سوداشوي، رانجه غمونه شو
سالودسردې پرځمکه پريوت
ليونى مينه، سوي سوچونه شو
شونډې دې مړې شوې خندادې توى ډوه
مخ دې خزان شو مړاوي گلونه شو
دوبې بالښت کښې پتې سلگى شوې
لونده په اوښکو دې مړوندونه شو
سپوږمى پناشوه تياره خوره شوه
آشنا رانغى په ويرچمونه شو
نکريزې توى کره، خالونه وران کره
اختريه شاشه، ساره ټالونه شو

www.libtool.com.cn

کوم خبرې دخيالونوسره
لاروکوخو کښې ديوالونوسره
زما دپاره په دنيا کښې څه دي
وخت دی تيريزي ستا يادونوسره
چې تعلق مې ستا دنوم سره وي
ژوند مې دی خوښ دتهمتوونوسره
دپوه دمـينې به دې بله ساتم
که ژوند تمام شي ارمانونوسره
اوبښکې مې څاڅي له چشمانو ښکته
په مـصلي درکـاتونوسره
داخوشحالي به داخترلويه وي
چې روح مې لاړ شي ستا غمونوسره
ستا دخط هر ټکي وړانيزي گلې
زما داوښکوبارانونوسره

زړه مې داسې رپي زلزلې جوړې راځي
شپه داسې درنيري شوگيري جوړې راځي
نن په ناخوالې چې مې خندا شونډو له راغله
ښکاري چې داوښکو قافلي جوړې راځي
سرې لمبې داوړمې په لمدو غوښو گرځيري
مخې ته رابيا سترگې ناغې جوړې راځي
ستا الوول زلفې نن دانه وانه څيري
أف دبيلتانه تورې تيارې جوړې راځي
لاس چې خپلو گريوو ته اوچت شه دگوهر
ستا دلورسلگي وړې وړې جوړې راځي

ته چي رانه لاري نووختونه ژريدل
احساس جدایی کښې مې خيالونه وړيتيدل
ستا ځوړند و سترگو کښې ژړی وې اویزاندې
پرمخ دې سره گلونه زیریدل اودوړیدل
پرونی دې رانېکلی شو په ځمکه بې خودی کښې
له هره دروند قدمه دې سوچونه تاویدل
سیلی دبیلته شولې بېرې والوتلې
ستا ښکلي قدمونه مې په وړاندې وړانیدل
طوفان دسره واوښته مالاس په سترگو کیښود
دصبر طناووشلید سیلابونه څخیدل

نوردې پاتې نه شولو په سترگو خندنو کښې
سوي دې باتې رڼا دې نه شته په ډيوو کښې
تاله خوپه کاردی چې سرمخ له دنيا ونغاړې
ته لاشنگه گرځې په وطن د پښتنو کښې
زه به مبارک شه درکومه ستا په ننگ باندې
چيرې خوبه مخې له مې راشې په کوڅو کښې
ستا اوزما مينې ته مخلوقې پسخيدلې به
هغسې خبرې زما ستا دي په حجرو کښې
لږ غوندې په گريو کښې سرتيت کړه فکرو کړه لږ
خومره څه رښتيا وو ستا په مينې په وعدو کښې
لاسوته دې وگوره که شک زما په خون دې وي
وينې مې دي گډې ستا پدې نکريزو سرو کښې

تاسره چې تير شو بڼكلي بڼكلي شه وختونه وو
بڼكلي مابڼامي وواو شه بڼكلي سحر و نه وو
رنگ د بهار و نو مې جذباتو كښې گډ شوى وو
ستا د لوپتو په شان رنگينه مې خوبونه وو
توله دنيا داسې بڼكاريدله چې گډا كوي
بل هره كوڅه او په هر چم كښې مشالونه وو
هر څه مې هير كړي وو او مخ مې ستا په لوري وو
ستا دمخ زيارت باندي دسترگو مې پيرونه وو
ستا په تصور كښې به مې توله شپه شوگيره كړه
خومره دې خواږه خواږه اوږده اوږده فكر نه وو
څرېكونه د زړه به مې بېكالو ستا د بڼگړي خته
گريوو كښې زرغون مې ستا د زلفو لونگونه وو
اوس چې تش ميدان كښې چار چاپيره غغولم نظر
داسې معلوميري لكه واړه چې خوبونه وو

بيادرتە دريادې څه قيـصې شولې
ډکې چې دسترگودې کاسې شولې
سـرته چې ځنگون دې اړم کـړی دی
دادې څه بيدارې وسوسې شولې
ولې دې وجـود په رپنـدي دی ټول
پورته دې په زړه کومې تيارې شولې
شونډې وچې وچې دې پتـري کـوي
تاو درنه داڅه بلې لـبې شولې
ته به وايي تندرکـښې سپـورمى شوله
خـرې دسپـين مخ دې پلوشې شولې
سـردې شو سـرتور سـالو دې پـريوته
سـترگې دې ډيوې دـهديرې شولې

مادهمیشه دپاره ستا دا کوڅه پرېښوده
ما په تا ترلې د عمر و نو کړه پرېښوده
واډې خله په بیرته خپل لوظونه او خطونه خپل
اور کړه ورته پورې چې دې خپله وعده پرېښوده
زه او ته شوا داسې بیگانه لکه چې خپل نه وو
ته چې گيله ورکې شوې نو ما هم گيله پرېښوده
تیره مې زړگي ته دلوی صبر پخه کیښوده
ما ستا د خیالونو د یادونو رښته پرېښوده
ښه شوه چې اوربل دې شولو خورا ولاس دې سره شولو
خیردی که نیمگړې د پښتو دې قیصه پرېښوده
واخله آخري مبارکي دنوي کورله ما
څه په خپله مخه ما هم ستا لوی پته پرېښوده

لاس چي سره کيدل دي نوتہ وينہ کہ اودہ وي
خورچي دي اوربل شہ نو خندل دي کہ خپہ وي
شومره دي پاخہ لوظونہ کړي ووپہ ژبہ
وخت چي دازميسنت شولہ بنگري نہ ہم کچہ وي
دومره مي باور وستا په مينہ پښتوباندي
ماوي چي دولي له ي پاخولي ته بہ مړه وي
ډيري ننگيالي دميني پت کښي خاورې شوې دي
خلکودخولي اورم وائي ته ہم پښتنہ وي
نن و ۴ چي مخ مي په کفن کښي ستاهم نہ ليداي
کله داسي وخت وچي دخان راتہ خوره وي

غم به دي نچور کري خانگي غم سره آشنا مه شي
زه ډبريمه خاورې ايرې ته لکه زما مه شي
ماستا له بيلتونه ټولې اوښکې صدقه کړلې
ستا خندا نصيب شه ، ته آشنا هم له ژرامه شي
ځه ! داختر لوبو کښې همزولو سره بڼ ته ځه
ته زما په شان له اختر و نو نيمه خوا مه شي
پريره چې يوازې دزرگي غوښتو ته ناست يم
ته سمسوره اوسې په ځوانۍ داسې تالامه شي
زه داستا په مخ درنجو ټولې زغمۍ نه شمه
مابه شنه لمبه کري ، رانژدې زما ترخوامه شي
بيا به داسې څوک وي لکه زه چې پرې خوايځه کري
ماسره نصيبه ! په ژوندوني راپخلامه شي
دي خاورو ايرو کښې يوه ذره دتوکيدو نه شته
ماپله که نيت دي وي سپرليه چيرې رامه شي

تالادې كرم زرگيه ستا سودا بس دغه وه
په وينو كښې ترسخيره انتها بس دغه وه
سيلي شولي بېرې په ميرويې پانې تويې كړې
قيصه دبيلتانه دوريت لالابس دغه وه
په خنه كښې دپيغلي يوجمپكه اوبيا خاورې
سپرليه! راته وايه ستا خندا بس دغه وه؟
دوريځو په تيارو كښې څريكه پورته شوه پناشوه
زما دنصيبې ټوله رنابا بس دغه وه
يو خاڅكي دې رانه كړ، چې وي ستونې مې لوند كړي
دميني ابا سينه! ستا غوغا بس دغه وه

درنگ ساعت غوغا وه سیواهیخ نه وو
پورته شوې لمبې لگي بیا هیخ نه وو
شمعې نه چاپیره خوچور لکه وو
خاورې هوا یووړې په شاهيخ نه وو
داسې بيلتانه لمنې غوڅې کړې
ستاز ما ترمنځه آشنا هیخ نه وو
تاسره چې ومه دنیا هرڅه وه
ستانه راجدا په دنیا هیخ نه وو
زهر وو یا اوښکې زمـا خـپلې وې
نورڅه په کاسه کښې زما هیخ نه وو

بې تادقيامت شوگيرې تيريري
په زړه مې څه يخې خپې تيريري
بې تاپه ژوندون يې زه نه حسا بوم
بې تاڅه دمرگ ورځې شپې تيريري
چې ته شوې ايساره په څه شوې ايساره؟
پر زړه مې بلاوسوسي تيريري
گومان پرې کوم، دى ستاکړپ دقدم
په خواکښې مې غلې ورمې تيريري
په شپه دبيلتون زه يوازې نه يم
ستا يادسره شي لړۍ قافلي تيريري

لوخړه ، لمبه ، سره اورونه دې وي
رڼې رڼې اوښکې دردونه دې وي
هرڅيز رانه يوسئ په کارمې نه دي
کم بخت و دميني يادونه دې وي
ضرورڅه نه ده د شرابو کاسه
د زهرودې وي خو جامونه دې وي
خدا که شوه قات ، نو خندا ورکه شه
ژړلی خو شې سره ويرونه دې وي
که مينه تالاشوه او ختمه قيصه
بيلتون خو دې وي تالانونه دې وي
د ندرلو غرن ، پانه پانه شوه توی
زولونه ، سيلی ، چپرونه دې وي
دنيا خوبه ماځوانې مرگ لري ياد
په دارمې دوينو د نډونه دې وي

ستري دديرو شوگيـرو اود شـوه
خـه په تر تـکو، اسـويـلو اودـه شـوه
مخ يـي لاهـغـسـي په اوښـکـولـونـدـي
خـانگه په مـنـخ کـښـي دسلگـو اودـه شـره
په تش تور کـتـي يـي په بازو ايـښـي سـر
دخـپـلـي مـيـنـي په ايـرو اودـه شـوه
په مخ يـي هـغـسـي زعـفـران خـوارـه دي
اُف! چي لـه کـومـي انـديـښـنـو اودـه شـود؟
سـريـي سـر تور لوپـتـه ښـکـتـه زانگي
خـنـگ سـيـا دلـه نـن خـار و اودـه شـوه
بـي کـوره سـاه کـښـي يـي چـرې غـريـري
اودـه شـوه خـانگه په* چا پـواودـه شـوه
* غـني

نه شولې خورې مې په هېچاسترگې
گورمه چاپېر د خه بلاسترگې
ماخو ستا په مینه چاته نه کتل
ماته غوړیدلې خه دنیا سترگې
داڅنگه بدلې په اسانه شوې
ماوې نه بدلیږي چرې داسترگې
نورې پنبه تنې به لټوم خله
بس دي! اخري دې وي داسترگې
پوهه مې د مینې په پایاونه شوې
ودې نه لیدلې ښې زما سترگې

نه به خاندي ولي د خندا سره جوړيږي
زه که شومه خاورې خیر دی ته خوښی رازيږي
ستاليونی مینې ته چې کله مې کتلوبه
ماوې که جدا شوې خدای خبر که وپایيږي
مابه باور څله پښتنې باندي د ننگ کاوه
زه که وی خبر چې سړې جوړې ته خوشحاليږي
گتې دیوالونه به پیغور پیغور نارې وهي
ته چې په زړو کوڅو کې بیا کله تیريږي
ته به په کوم مخ باندي زما په کوڅه بیا راځي
ته به دې دخپلونا کړدونه نه شرمیږي ؟
تاخوزه وژلی یم تبي دې پورې کړې دي
اوس به مې دشوم له وریجو څله روستو کیږي

سترگي اوس نوري غبرولي نه شم
داتماشسي نوري زغـمـلي نه شم
داخـهـ دلـرزاودناکـام ژوند دی
زړگي مـي ژاري خـوژـلي نه شم
چيرته ناخاپه به ستانوم واخلمه
دويري حـال چاته ويلی نه شم
ماله دادوه شونډې گنډلې بڼې دي
تابه عالم کښې شرمولي نه شم
خانگي ته خوک دې په رموزو وايي
چې زه يې نوره ينادولي نه شم
دومره مجال زما دزړه نه شته دی
پښـتنـه بله ازـمـيلي نه شم
ماته زړې قيصي خوک مه يادوي
نوري دزړه وينې گـوـتـلي نه شم

چادي درته ويلى چي برباد يمه
نه پښتني! زه خو دېر آباد يمه
تانه به زه ولي څه گيله كوم
ستاد لاسه د پره زرگي بناد يمه
دا اوښکي خواوښکي څه دغم نه دي
دا خو هسي ژاړمه نامراد يمه
تاسره زما رشته به څه وي لا
ته د چرته زه د كوم هيواد يمه
داسي دي پرمخ خپره راکړله
کله خوپه دي به دي هم ياد يمه

ځنگ به اوچتيرې زما سترگو ته ستا سترگې
تاخو خاورې کړې په خپل خيال دي زما سترگې
ځمکې کښې وي بنځې چې پښتويې شرمولې وي
نيغې برنډې گورې د پښتو د وفا سترگې
چالوظونه مات کړل، څوک په پت دميني خاورې شو
گورې له چاپيره يې د ټولې دنيا سترگې
ستا سترگې د تندر په اوبو باندې وينځلې دي
ودې شرمولې دازما د حيا سترگې
دومره ليونۍ مينه به بيا چرې ونه وينې
ډيرې به دخوانه وويني د بل چا سترگې
تار انجه په سړو سترگو کښې پورې کړل اولارلې
وروستو څه خبرې په څه حال دي د چا سترگې

تاته چي نن گورمه نوسترگي مي رنديري
ماته هغه تيري ورغي مخکيني مخکيني کيږي
ستا په دواړو سترگو کيني دنيا زما دميني وه
نن چي ورته گورم بيگا نه په مالگيږي
ساه خوشحالي نه مي خته چي ته به راغللي
نن په رپندي يمه زرگي مي ټول دوريري
ديرخه دويلو دي خوهيڅ ويلي نه شمه
داسي هوا گيريم چي مي ژبه نه غريږي
ستا په مخ گړدونه دي زما سترگي د رجنې دي
ماته ستا په مخ زما خالونه نه ښکاريږي
دامنگولي، دا اوربل اودا سترگي پردي شولي
خه! خانگي ورغه گني زرگي مي نور دويږي

دامې په غورو کښې ښکاله خوڅه آشنا آشنا وه
لکه په چم کښې لاس په خوله څوک توخيدلي چې وي
داتريتکيا دکوڅې دقدم نخښې دچا
لکه په زړه يې وي پښې ايښې اوڅوک تلي چې وي
دديوالونو لوندې گټې په رنجو کوکړې
چادزې مينې کوڅو پورې ژرلي چې وي
داسې ښکاري لکه دلته ودريدلې چې وه
دخپلې مينې شنو خزو ته يې کتلي چې وي
نرۍ نرۍ ډوبې سلگۍ مې کړنگيدې غورو کښې
لکه پرمخې په پالنگ څوک پريوتلي چې وي

لاره شه هزار خلي خوژوند به نيمه خواکوي
هرخه به دي خيل شي خوارمان به تل زماکوي
دامينه اخلاص به په خلور کنجه ونه مومي
زه به چيرته نه يم ته به ما پسې ژړاکوي
خوږ به دي اوربل شي اونکريزي به دي پورې شي
پټ به له همزولو تپوسونه زما بياکوي
داد سره سالورنگ چې له سترگونه دي لرې شي
زړه کښې به د تيرو ورغوڅه ناڅه سوداکوي
نوم چيرته په پينډه کښې زما به چا اخستې وي
زړه به دي درزا کوي ، کاته به په غلاغلاکوي
خيال کښې دي زما سوې ځواني چې چيرته وگرځي
څنگه په بالسبت به سرلگي څنگ به خداکوي
واړه تيروختونه به گريوان ته دي لاس واچوي
کله اراده دهيرولو چې زماکوي

ماله داوښكو دې پيالې ساتلې
ولې ساقې ماله بل جام نه و
له ريندو شونډو څه ونه وتل
نن پرې دمـيـنې زور سـلام نه و
په بڼو او ښكې ځليدې څڅيدې
په ناغه سترگو كښې پيغام نه و
ستا په ورتلو خومي دنيا وړانه شوه
ستا په راتلو هم څه آرام نه و
ماچې بې اړښكو وي دودى خوړلې
بخت كښې مې داسې يو ماښام نه و

خه داسې اخلاص پسې به ټول عمر رنډيږي
دامينه يادې به په سگړو توبه رغړيږي
ډکه به ځولې دې زمانه دخوشحالي نه کړي
بيا به تيروختونو ته په شاگوري پسځيږي
زه به دې اوس گورم چې د پنبې کبرې وږي نه شي
کله د زړې مينې کوڅو کنبې چې تير يږي
دادز مانې مينه، زما مينه چې ټول نه کړي
دامې دې باور چې په سړو سترگو به ژر يږي
داگيله به نه کړې چې مې سترگې درنه واړولې
کله د ژوند لاره کنبې که ماسره مخ کيږي

لاره دې خطا کـــړه څنگه راغللې
غله د زرگي وايه څله راغللې
چوپه خوله گندلې رخصت شوې وې
بيـــرته غلې غلې چپـــه راغللې
څه وپارولې چې مجبـــوره شوې
بيـــاد دې دنيا نه پتـــه راغللې
ماخو پر زرگي باندې پښې ايښې وې
ځاورې به اوس يوسې څه ته راغللې
دا کور خودمـــيې اديره ده ستا
ځانگې داپه کومه مخه راغللې

ستا په اوښكو كښې غورځيري زما مينه
درنځو سره خوريري زما مينه
تورې سترگې دې ورغلې په كوغالو
بې كفنه جوړښخيري زما مينه
پانې پانې به ځولې كښې راډيري شي
ستا پرمخ باندې زيريري زما مينه
لكه پاتې آخري سلگۍ دژوندوي
ستا په شونډو كښې پريري زما مينه
ليت لگولۍ زما نې دى لويتې ته
زما وړاندې سرتوريري زما مينه

دابه ډیره بڼه وای که مړه شوې وای
ستا کفن، دمیتې پرده شوې وای
یوځلي ژرلي به مې داسې وای
بیا چې له هر غمه دمه شوې وای
یا که بیا ژوندی وای او خوشحاله وای
زه چې بنده نه وای گټه شوې وای
باخو چې تر مرگه مې ملگرې وای
یا چې له اول پس تنه شوې وای
چا به ته له خپلې اړولې وای
ته که چېرې لږه کله که شوې وای
وینه به زما دې بیا خټلې وای
ته خو به یوځل پښتنه شوې وای

زه په نصیبونو مات تندی یمه
دغه هم ده دېره چې ژوندی یمه
تاسره مې ورځې تیرې کړې دي
سترگو کښې د چا خوبه ازغی یمه
ستا غمونو هرڅه نه وښکلی یم
وايي هر سړی څنگه سړی یمه
ستاله یاده څه وځي پوهیږمه
بیادې هم یادوم ښه لیونی یمه
داسې څوک پردی خوراته وښییه
زه لکه چې خپلو کښې پردی یمه
خوښه دهواچې مې اوږي چیرته
زه دایروڅا او ریودېری یمه

لاس راله مه راوړه چې خوب وړی یم
زه د غم ونو پيغل خوب وړی یم
زه نه د نيو نيو اونه یم تاوژلی
د خپلې مینې ليو نوب وړی یم
زه خپل زولن زخمونه نه ژاړمه
ستا د ناغوس ترگو پر سوب وړی یم
د زماني راله خوب ښه راځي
خپلې حيا او سریتوب وړی یم
ستا په زرگي کښې چې به څه تیریدل
ستا سرې جوړې او ناویتوب وړی یم
خپلې توتې مې بیا راغونډې نه کړې
تانه چې بیل شوم څه خوب وړی یم

درته ياديري به زما خبري
واره خبري درشتي خبري
ماستاپر سرباندي زغملې خومره
په كلي كوركسې دهرچا خبري
زما خبري وي دكاهي كرسې
نكريزو يووړي هغه ستا خبري
ستا هغه مينه، ليونتوب دميني
اوس به وي ټولي نا آشنا خبري
چې ټوله ورغ به يې په طمع وي ته
چيرته به اوړي اوس زما خبري

زمانه پس به دمـحفل رنگونه نوروويني
گومان مې نه شي چې به داخوندونه نوروويني
تاخوسياو زما دميني نورليدلي شه دي
ژارې به هله چې دوخت خو يونه نوروويني
درته ياديري به آخرليوني سترگي زما
دژوند په لاره چې يوخو مخونه نوروويني
دايوخواوېشکې درخت خوابت داده واره
اوسه ژوندی ته به خوڅو گرزونه نوروويني
په دې محفل کښې خالي ځای ته به بيا بيا گوري ته
زمانه وروستو به دزړه حالونه نوروويني
زما اخلاص او مينه داشلوون ختمولی نه شي
ته پټ پنا به دگوهر سودونه نوروويني

خيڙي شني لوخري چيرته سوڻي چنارونه
بوي دسويو غوښودي وري تيزي اوريلونه
داليوني ڪريکي تورانکه هسي نه وهي
چرته خوورانيري دمين زرونو ڪورونه
دادنياورانيري ولي نه؟ ڇهه ته ولاړه ده؟
گتبي لوتبي پريوتل دميني بورجلونه
دادزړه ترقاد ده که دريمه نغاره دمرگ
څوک په سپين کفن کښي را انگاري شنه خالونه
دالاري ڪوڅي لکه دوري دچادقبروي
گرځي لاپه دي کښي ساه ختلي ارمانونه
بيا به اخترانه شي نڪريزي به خوشتي نه شي
څانگي دبن پريوتلي، وشليدل ٽالونه
داسترگي مي وباسي اودا احساس مي ووڙئي
نه شمه زغملی وريتي غوښي کفنونه

دایوه شپه دې په غوغا تیره شي
خه په مستی خه په گدا تیره شي
ژوند خولړلی دی په اوبکو واره
دادرنګ گړی دې په خندا تیره شي
خه په تیندکو په بډرو نپکو
دادپیالو دې په کړنګا تیره شي
چې دزرګي تناکي کیني لږې
خه په بې خوده مشغولا تیره شي
دچا خیره چې مې دسترگو وځي
شپه په آرام یوه پرماتیره شي

اې ساقى جامونه كړنگوي څله
بيا مې په زرگي اور بلوي څله
ماله ژوندانه نه خيرونه موندل
بيا مې ژوندانه ته لمسوي څله
بيادې په كاږه وښكي خدا وينم
بيا مې په سرو او ښكو ژروي څله
مانه څماري سترگې په ډډه كړه
ماته نوي مينه څنډوي څله
بيا به سرد لاندې ترې پريوتى يم
بيا په نوي تال مې خيژوي څله
دابه مې هم شي مات حيا به لاړه شي
غورو كښې بنگري مې شنوي څله

کړنگ دې د پیاوړو او شراونو دى
ماله بس د زهرو خو گوټونو دى
ژارمه خو سود په ژرانه کيږي
مړه مې بې کفنه ارمانونه دي
ته يې اونکريزې اخترونه دي
زه يم اودا وېنکوس لابلونه دي
وخت به ستا تيريري چې دې هيرکړمه
ماته په سلگولاستيا يادونه دي
تازما غمونه بيگانه کړلو
ماسره ستا هغه شان غمونه دي
غورخو چرته کيږده خلک خه وايي
هغسې تاله زمونږ نومونه دي

زما داوښكو څڅي څيډو وخت دی
چي دا شنار خصتي څيډو وخت دی
ته په نکر يزو اوښکي مه تويوه
ستا خو دا وخت دخنديدو وخت دی
ستا به پلو دکجاوې ترمه
که مې د زړه دورانيدو وخت دی
سترگي کړه وچي په خندا رانه ځه
لارې شوې دوې دبيليډو وخت دی
پرده دميني آخړ ځل وساته
ستا دا ور بل دخوړيدو وخت دی

زهرمې داسې په خندا څښلي دي
وايي عالم چې يې رښتيا څښلي دي
چادزړه وينې چاشـراب وگـوتل
چاپيره گورمه هرچا څښلي دي
زما د سرکاسه يې دوه ډوله کړه
او پکښې وينې دې دنيا څښلي دي
په تيند کومې ملامت مه وايئ
نن مې غـمـونه داشـنا څښلي دي
نکريزې دومره رنگيالې خـونه وې
دا يې دزړه وينې زمـا څښلي دي
زما د ژوند کاسه نسکوره ښه ده
واړه شراب ترينه را بيا څښلي دي

زه یمه راغلی ای ساقی په میخانه
هیڅ مې په کارنه دي ماکړه ماته پیمانه
اوبښکو ته زما که په محفل کښې کتی نه شی
زهر راله را کړئ یو پیاله اوس یوانه
زه دهرې پینډې نه خپل غم یمه وښکلی
مـــــاته برابر دي آبادي او ویرانه
زه په کلکه هیچاته آشنا ویلی نه شم
ماته ټول مخونه دلته لگي بیګانه
څنګه ده خوشحاله په جامونو ورپر یوتې
وینې خپلې څښې خونه پوهیږي زمانه
چاپلیکې څنډو هه او پاڅیده روانه شوه
پاتې شوه په زړه دچا نیمګړې افسانه

تاپه پيالو کښې ډوبولی شم
والله چې ښه دې هیـرولی شم
ستاد سړو سترگو کتوری دې نه وي
ځان په جامونو غولولی شم
ستانه لیدوسره څه فرق راځي
زه تورې گټې ښکلولی شم
هغه به نوروي چې په زهرو به مـري
زه یې په زهرو تـیـرولی شم
په لپـولـپـواو ښکې ومې څـښلې
اوس په سـرو او ښکو کښې خندلی شم
د نیمه خوا مینې عادت شوم زه
بغـیـر له تـا هـم پـایـدلی شم

مه مې لټوئ زه په جامونو کښې ورک شوی يم
زه د بې خودۍ لويو د بښتونو کښې ورک شوی يم
ماته د منزل په سره څوک انتظار مه کوئ
زه دسترې لارې په گردونو کښې ورک شوی يم
شگې چانوې راپسې خله له لاس وتی يم
زه په خړو خړو سيلابونو کښې ورک شوی يم
چايوه لحظه لږه ليدلې چاونه ليدده
زه لکه دستوري آسمانونو کښې ورک شوی يم
پرې مې ردی چې سترگې مې همداسې پټې پټې وي
زه دخپلې مينې تيروختونو کښې ورک شوی يم

زه خوليونى يمه په خورو نه پوهيرمه
کله به ژرلي مې وي کله به خنديرمه
تاته مې څه ويلې نه دي ته څله پنبه نيسي
زه خوگوتې شمارمه دځان سره گوريږمه
ما باندې زړه مه سوځوئ اوډاډ مه راکوئ ماته
زه به هم پريوزم هم به خپله اوچتيرمه
د اښکلي مخونه لباسي دي لباسي واړه
زه د ديواله په تورو گټو مشغوليږمه
دغه لوپټې اوسره لاسونه رانه لرې کړئ
زه دهرې مينې له اخلاصه نه ويريرمه

ماته دم حفل مـراوې ډيوه لگې
ته له دې دنيا تولى خپه لگې
دام حفل چې ستا لکه محفل نه وي
گـورې لکه بُت اوده اوده لگې
ښکاري لکه کار چې دې په هيڅ نه وي
گير چاپيره هرڅه نه مړه لگې
سيورى دې په مخ اوږد پيرى درنگ په درنگ
ته دمـاز ديگر زيره نقشه لگې
سترگو کښې دې سوې ايرې الوزي
بس دارم لـنـو نو هديره لگې
مات لکه کچلکو د بې ارزى چې شي
پاتې يې د لاړيوه توتـه لگې
ستا په شان زما دنيا هم وړانده ده
ماته لکه ځان هسې خوږه لگې

غم دسره واوښته اوده اوده غمونه شو
درد د کچه تيروته قلا رمي پر هرونه شو
زور د زړه اوبه شولو او صبر مې تمام شولو
ستړې مې سودا شوله او ستړي مې خيالونه شو
ژونديو خوشلگي شوې هغه هم خپه مري کښې شوې
بنځ مې په نکريزو رنگيالو کښې ارمانونه شو
لرې نه کتل مې چې دې ټيک په تندي وختو
پاتې مې په لاسو کښې د گلو غنچکونه شو
ماچې ستاکوڅه کښې د بنگرودرې راتولې کړې
مخې ته مې ستاکرې وعدې کړي لوظونه شو
نه راځي اتيار مې پښتنه باندې اوس ستانه پس
ماته دروغ ژن د اښکلي ښکلي ټول مخونه شو

تیر وختونه ماته آوازونه راکوي
لارچې نه شې مخکېني قسمونه راکوي
په ذهن کېني مې بلې شي لمبې چې روستوگورم
سیخونه څوک راواخلي بیا داغونه راکوي
دخت نه مې چاپیره شي رنگینې لوپتې
بلی دسره څوک اشارتونه راکوي
یوه یوه کـــوڅـــه اوهره لاره هریوچم
دتیرې مینې څه ناڅه یادونه راکوي
توتې بنگرې پراته دي په سینه دچا دقبر
څوک پورته شي په خیال کېني سره لاسونه راکوي
ستاسترگې راته وایي چې مې هیرې گورې نه کړې
دنیا وایي هیرویې، دارویونه راکوي

ته که بی کینی بی بی کینی توله دنیا نه ده
تاسره ترلی تل عمری شه لمن مانه ده
دیرې داسې راغللی او دیرې داسې لارلی
ستا په شان په هیچا می ذره شه نیگر تیا نه ده
ستانه بیکلی دیرې شته خو ک بله به ملگرې کرم
دالیونی مینه می پیرزو هلو په تانه ده
داسې گومان مه کوه چې تاپسی به مرشمه
دومره دخودوتی شه زما دالیونتیانه ده
زه په جدایی به دې هیچرې او بیکې توی نه کرم
مانه په بی ننگو پسی یوه او بیکه سیوانه ده

تالکە داوینکو غورځولوی یم
تازه دردولی لړزولی یم
اوس په هره مینه ناویسایمه
زه چې یوې مینې ویرولی یم
بوی له هراخلاصه دلbas راځي
زه یوې اخلاص منې تیرbasلی یم
اوښکې یې آخرکښې راپه غاړه کړې
ډیروبهارونو غولولی یم
زه به د پردونه څه گیله کوم
خپلې غمخورنې سوځولی یم
تاخو پښتو وکړه او مالیده
زه دې له غم یی رته ژړولی یم

راغلمه په شاباندې اوستا کوڅه مې پرېښوده
گوټ د زهرو تير مې کړ اوستا قيصه مې پرېښوده
ماد قدمونو نښې وړانې ستا په چم کښې کړې
اور مې يو ځای وواژه بل ځای لمبه مې پرېښوده
ته ميرمن دخوښې يې چې زړه دې غواړي هلته څه
ماد ستا په خوښه ستا د ژوند کجاوه پرېښوده
بيا به ستا کوڅې ته چې رانشمه لاړلم
مات کچکول مې غونډ کړلو اوستا اسره مې پرېښوده
ته خود بل چا د پټکي گل وې څه دې ژاړمه
قهر مې په شونډو کړ اوستا نامه مې پرېښوده

مخ په بله ماروه زه دومره ارمانجن نه يم
رنگ دې هسې مه بدلوزه وړی دې ميرمن نه يم
هسې په تلو تلو کښې مې نظر په تا پريوتی دی
نور مطلب ترې ماخه غرضي دې دلمن نه يم
ستانه وړاندې ډيرې مې په مخکښې تيرې شوې دي
ډيرې به وي ښکلې خوده چا آرزومن نه يم
درنگ گړی لیده دې ته په يوه زه به په بله غم
تاپسې به درشم ترکوڅي دومره چينجن نه يم
يادو، نه به ووځي مې چې ما په لار ليدلې وي
زه چاسره لږې نه غم دومره غرضمن نه يم
زه دزړه کمزوری داسې نه يم چې بس مړ شومه
جمع دې خاطر که زه دزړه دلاس درمن نه يم

زړه چې مې ډوبیږي نووځاندمه
حال چې مې نوریري نووځاندمه
راچې شي په خپلې بې وسی ژړا
گریوې مې لونډیري نووځاندمه
څوک چې داونه وایي چې غمجن یمه
غم دې چې درنیږي نووځاندمه
آه! دچم گاونډ ملامتې نه
خوړچې مې زیاتیږي نووځاندمه
دادناخوالی خنداگ وهره وي
خلک چې خندیږي نووځاندمه

خواته مې نژدې شوه اسويلوسره
غوښو غوښو سترگو کښې شيبوسره
خدای خبره زړه يې کومې لږې وې
پلکي يې تړلي وود پښوسره
ټول پلوپه غاښويې چي چلی و
مخ يې ولړلی درنجوسره
لاس يې لگو و قدم يې اخستو
ټوله رپي دله اندېښنوسره
اورد ککړی نه زم او خواته
لاس يې چې راتاو کوه د سلگوسره
هيڅ راته ياد نه دي اې گوهره نور
دواړه ژړاوو سترگو سروسره

خوشحالی می داختر په نصیب نه شته
په پلوسې کښې بانډه شلیدلې تهال یم
دبیلتنون په شنه لونگی و دوریدلم
زما ژونده! دازه څه درنځو خال یم
دمابن په سردرومې تنده نه مری
زه په واورو کښن ښخ تبری دو صال یم
دشپلونو څوکې ټولې مې کنډو کړې
أف! په لاره دچامینې ته لیکوال یم
دگودر په گتواوښکې مې بهیږي
زه گوهر وړی د تیروختو خیال یم

ډکه پیاله راکه که وي زهر که شراب
ژوند شوداسې پیتې چې يې نه لرمه تاب
درنگ ساعت له دورې خوبه کيني دفکرونو
ذهن مې پولی دی احساسونه مې کباب
هیرې به پرهرې مې شي هیرې به مې خبرکې
لږخوبه قلاشي دادسرواوبنگوسيلاب
دادنيابه واره مې دسترگونه فناشي
غم به مې غلط شي ته به وگتې ثواب
سترگي چې پرانزم خپله ورځه راياديږي
ماله خپل احساس دی اوس په وينه لوی عذاب

بيلتون چې راځي، چې لارييليري، کاسې به دسترگوپرمخ رابهيري
سلگۍ په وښکو، لونده پلونه، درانه قدمونه به څنگ اوچتيري
پرون وو آشنا، اونن بيگانه، داسوچ دبرداشت بهردی بهر
نسکوري ډيري، دخيال محلونه -----

يادونه زار، دژونده خواږه، دزړه هيرول دي خوڅنگ هيرول
دخپلي ځوانۍ، کول دي ويرونه -----

ښوييدلی سالی، سرتوره اوربل، ژوندی جنازه ده روانه په لار
داخوشي خوشيا، اوورک منزلونه -----

نکريزې شوې توی، رانجه شوي نور، لرونه شليدلي دميني دتال
روان دي په شا، مروراخترونه -----

کبری وری شیبی وی چی تر مارا غلی وه
کونتره سیلانی وه زول جی پروهلې وه
غرقا ولاړې بهیدلې او غرقا وه او گرز او وه
خو بیا هم لیونی خپله وعده ساتلې وه
لوندې خوشتی جامې وی ورسره ټولې انبستې
باران کښې لمبیدلې خانگه خومره ښکلې وه
بیروینه یې شروت وو، اننگو پورې لیوشوي
ښایسته بشره یې واړه په رنجولرلې وه
وجود یې یخ کنگل و خود مینې جوړ تازه کښې
لښې په غر غنډو وی واوړه ټوله ویلې وه

خه کومه زه دتولي دنيا خوښه
زما خوښه ده يوازې زما خوښه
دهرچا دنظر تول جدا جدا دی
د يو خوښه وي له بله جدا خوښه
چې زما خوښه وي زه دچاپرواکرم
هغه نه دې وي هيچيرې دچا خوښه
دا دنيا به ی بله سياله پيدانه کړي
کومه سياله پښتنه چې کړه ما خوښه
په خوانی کښې به چې خه رنگې ښکاريږي
چې دلارود کڅوڅو ده زما خوښه

داسې رنگينه جوته به چيرته وي
وي به ستا په شاني بڼه به چيرته وي
ډيرې مې خورې په ژوند کښې وليدې
داسې ليونۍ خوره به چيرته وي
ډيرې سترگې وينم چې *نوتې دي
داسې دحياتو ته به چيرته وي
ماسره شريک دې تومتونه کرل
داسې دپښتو پخه به چيرته وي
ستانه پس دلارې مې څوک مله مه شه
ستا په شاني نره مله به چيرته وي
*چې نونه لري ،بې حيا

ځان ته خودې خيال نه دی چې ته څنگه کتل کوي
دا*غربتې سترگې دې راپرولې دي خوړل کوي
ماباندې دې مرگ راپورې نه دی چې به وژنې مې
گوته هم ځنډې راته ، غاښونه هم چپل کوي
دابروينښته داننگونه دې وانه وښتل
ډبرکه په مکيز مکيزه شادسر ځنډل کوي
اورشه په تاپورې سورسالوزمادښمن شولې
مانه ښکلې مخ درابياولې پټول کوي
داغوته لمنې اوس دمينې بيليدی نه شي
زه هم درپسې يم ، ته به څومره غلبدل کوي
مابه ځله سواله کاوه دشونډو ښکلوودرته
شونډې بوڅوي راته ټوټونه نيغول کوي
*غتې ، دغرگي په شان

په سترگو کښې مې پټه د چا غلالیدلې ده
ښه ښه مې پخه د لیونتیالیدلې ده
زه رنگ دمینې پیژنم دانښې دي دمینې
په مخ په پټپټونې مې خیالیدلې ده
څه داسې راته گوري لکه مانه چې پوښتنه کړي
«زما سترگو کښې مینه وایه تالیدلې ده»
زما په رنگ وهلي مخ به ښه وي پوهه شوې
دا ځکه په تندي یې مارنالیدلې ده
د پینډې هریوکس ته څه په شک او ویره گوري
د سترگو په دې جنگ کښې چیرته چالیدلې ده

ماچي وکتل نووار خطا شوله
پوهه بڼه زما په مدعا شوله
نه شم ویلی څه بلا پي وشو له
زیره شوه بیا توله په رپاشو له
یڅه اونری خو له پي راغلله
سړي کړوتیت لږه په سودا شو له
زه یي بیاد سترگرگونه ونه وتم
پینډي نه اوچته شوه یو خوا شو له
سترگي یي بلني اوستونه وو
ووپی رسیده مه چي زما شو له

پري مي ږده دسرو سترگونه خښلوته
لږ غونډې نن ستونډونې لوندولوته
شونډې دې سکروټې دي که سرې لنډې
گوانډې نه نن سورانگار پوکلوته
تودمي دخپل تن په تود*هوار کښې کړه
خه حاجت لاسونو تودولوته
ستنادخواني وږم داسې مست کړمه
زړه مي دې ساقې پورې خنډلوته
لاس را کړه او ټينگ مي د ملاونيسه
پري مي نه ږدې خانگي غورځيدلوته
وايه چې دنيا دغه دوه سترگي دي
مه گوره دچا برندوکتلوته
*هغه تود وږم چې دوجود نه راپورته کيږي

ددوارو ملگرتیاده په خندابه ی تیروو
گنجی لاسونه خو به بی پروابه ی تیروو
داژوندیو خو لحظی دی او په مینه بیه شوې
زمالیونی خانگی په رښتیا به ی تیروو
زما اوستا پلونه چې لنبي شي یا گلونه
جوړه غاړه غټی په لیونتیابه ی تیروو
زما دزمایی پوله به وړانه کړوله منځه
د دوو په ځای دیوزره په تر قابه ی تیروو
زما اوستا د مینې چې نکلو نه شي په کلو
دیو بل دمخونوپه رنیا به ی تیروو
غمونه به وي گداواخترونه به په گډه
دیو بل دسرونوپه دعا به ی تیروو

پریرده چي دي زلفي راخوري کرمه
دابي نوره شپي لري خوري کرمه
پریرده چي دي اوردش وندوواخلمه
بلي دنصيب خپلي ديوي کرمه
سري شرابي سترگي دي راخواته کړه
زه چي وري سترگي پي مري کرمه
لږدځواني تود هواړ راوبخښه
يخي شوگيري چي پي تودي کرمه
خپلوکښي بانه چي الوول موشي
پریرده چي دي داسي رانزدي کرمه
اوبښکوته مې دب لوني مه تره
پریرده چي دزړه لښي سري کرمه

په ښکلو ښکلو سترگو کېښې رابیا اخستی یم
له ځمکې پورته شوی یم هوا اخستی یم
زړگی مې داسې تړاقي وایم ماتې یې پښتۍ کړې
په خود کېښې گورې نه یم څه بلا اخستی یم
دا غورې ښویه لیچې را غورېږي چې په مینه
د گلو د کوڅا نگو جوړ په شا اخستی یم
جوړه لاسونه ی را کړل او دمینه لوزې وکړ
چا نرې پښتنې زه له دنیا اخستی یم

ستاسلام دمینی رارسیری
خومره پی زماسودونه کیبری
ستالیکونه خووخله لوله
زره می په لوستلونه میریری
داتکی دخط دی یا کسه پاهي دي
زره منی پی خسه بنکلی تهوریری
ستاتصویر می مخی ته نیولی وي
خومره پی غمونه غلطیری
تاچی لاس راگیری په رخصت کیبی وو
اوس یی هم تاوده په مالگیری
وایم جورې اوس دی خسه ویلی دي

ستاوینامی غوروکشی گرنگیری
ته یی راسره چی چرتنه ناستیمه
فکردی زمانه نه بیلیری
گرخم داسی لاریازارونوکشی
ماته لکه هیخوک نه بنکارییری
داسی می په زره باندی خوره یی ته
غانته زماکله فکرکییری

مه منع كوه زمانه جام
اي ساساقي زه هسسي يم بدنام
خلكومسي په لپوويني وڅښلې
ماباندي شراب دي وي حرام
سداو بيداري مې څه دخيرنه ده
دي په تيند كونوكښي آرام
پريرده چې په برق ليووني وځاندم
تيرنه شي په اوښكودا ماتي نام
پيتي د غم ونوزاره چاودي شو
ځكه غلطوم ځانله پام
مړي كادشعور د يوې مې ووژنه
ژوند سره نورنه كيږي ناكام

پاتې شه اومه څه لیلانن شپه
ماسره شوگیره کادانن شپه
داسې شپه په عمر کښې یوځلې وي
بیابا به چرې رانه شي دانن شپه
داگورې وریځلې وریدونکې دي
مه وزه بهر په خطانن شپه
واړه تیرې شپې لکه پردی چې وي
ده په رښتیا ستا اوزمانن شپه
بیابا به درته نه وایم چې پاتې شه
مه غورځو خبره زمانن شپه
نن مې زړه څه بل شانې درزا کوي
مه ویریزه ماباندې اتبارو کړه
کوژدې کاپرونی رابیسانن شپه

تاسره مي ژبه ده چي ستايمه
ستامينه مي ژوند دی زه پي پايمه
دادپت پناخبره نه ده خه
زه خو يي په جار دنيا ته وايمه
تاباندي حيا از ما راتوله ده
زه پښتون راوړی ستا حيايمه
ماته ډيرې سترگې راغورږي به
زه د ټولو سترگو يي پروايمه
وي زمما خبره به هغه يوه
زه که مخامخ يا پشي شايمه
زه به يو پوتی چري بدل نه شم
ويني به مي ټول عمر چي دايمه

په زړه مې ليک دي درابيا خبرې
دميې مينې خه بلها خبرې
خه برندي نيغې دېنوخبرې
خه شرميدونکې دحيا خبرې
لکه چې څنگه وه پخپله ښکلي
داسې يې ښکلي د وفا خبرې
خومره پستې وي غوڅې سپينې خورې
دخيالولې آرښتيا خبرې
دغه مې زړه وچې هغې ونیوه
کله ځاييږي پې سيوا خبرې
غوټی گلونه ستره برغ وريدل
چې هغې کرلې په خندا خبرې

داسالودسرچې دې ښوييدلی دی
خیال دې وایه څانگې چرته تلی دی
دابېروښته دادځوانی څمار
ماباندي څو تندرپړیوتلی دی
هرڅه که مې وکړل واک کښې نه یمه
ځان نه مې ویسانن پاڅیدلی دی
وايم چې دزړه پورې مې ليوه کړای
دومره مې زړگی راپاریدلی دی
ټول وجود کښې ځغلي رښکې مې
لاس دې راسره څه لگیدلی دی
شونډې مې په شونډو باندې وترکا
پیغلي نوراختیار مې گرییدلی دی

راکړه سره لاسونه رابيانن شپه
خومره بڼا ښايسته ده دنيانن شپه
ماڅه په زاروکه خدايه غوښتي وه
خومره بختوره ده دانن شپه
نن چې دې په سره جوړه کښې وينمه
ووځي مې د عمر سودانن شپه
ستاز ما د منځه ديوال پريوته
ستاز ما يوه شوه دنيانن شپه
پرېرېده په ځير ځير چې درته وگورم
خومره لوی ارمان وزمانن شپه
نن مې ايله مينې غيږه ډکه کړه
شوه مې روزي خپله حيانن شپه

خومره بيكلي شپه ده چي اوده نه شي
نن مودوه په دوه ده چي اوده نه شي
نن به هم دخوب لاثوڪ نامه اخلي
نن خوشوگيره ده چي اوده نه شي
دادخوارلسمي سپورمي وگوره
خه بله اخوره ده چي اوده نه شي
نن خوبه خبري ترسحره كوو
لاخولويه شپه ده چي اوده نه شي
سرخويه اوږه دي زما ايښي دي
دامي وسوسه ده چي اوده نه شي

خوري مي دچاسترگي بلاگاني
گوري خه بي کچه وراني وراني
دابشره خه خانله جدانقش دي
بله به لاوينمه داشاني
داسترگي چي کوموسترگوخوشي کري
عمرکشي به نه شي بياپنيماي
ته چي راسره دلارملگري شوې
لاري دژوندون شولي اساني
وايم چي دغان پوري مي توکي کري
زړه چي راته خه خه وايي گرانې

ماته ستا په سترگو کښې د مینې دنیا ښکاري
ستاد مخ اینه کښې هرڅه څومره صفا ښکاري
هغه چې زه لولم ستا کتلونا کتلو کښې
ماته پکښې ستاد زړه گوټونه لیلانښکاري
ترخ باندې چې گوري په راتللو او په تللو کښې
ماته ستا په چوپو شونډو ټوله دنیا ښکاري
وگوره لږماته چې دازه درته څنگ گورمه
تاته به چې څنگه وږې سترگې زما ښکاري
ستامخ ته چې گورم دا ژوندون بیا څومره ښکلی دی
ستاد مخه څومره گیر چاپیره ښکلا ښکاري
څارشم پښتنې چې په ادب دې زما سترگې کړې
د ب راته اچولی ستاد سترگو حیا ښکاري

ته يي بي غمه غم دي زه كومه
تاته وزگاريمه نورخه كومه
وايي دي ميني ته كه بدخوك وايي
زه يي په جار كومه بنه كومه
په امانی دنیا كښي بس دوه سترگي
پاتي دانوره دنیا خه كومه
زه به هغه كوم چې خوشه مې وي
زه د عالمو خوشه نه كومه
زما پخه موندی را بیا ده زما
هسي هر چیرته تله راتله كومه

لرې لرې وتښته خويابه پستنه راځي
نن سترگې بدلې كړه سبابه په جرگه راځي
اوس خودرته مينه زما هيڅ دپامه نه ښكاري
بيا به كچكول كړې دواړه سترگې ماڅخه راځي
مادكوڅي ورڅه پورې كړي درېسي نه دي
دامې دي باورچې ته به بيا په دې كوڅه راځي
نن خود خيالونوپه نيلي دې هوا گيره شوې
وينم چې به ځمكې له سبابنه بڼه راځي
لاره شه دالويه دنيا بڼه مړه خواوگوره
بیرته به آخر ترې نه بڼه سترې او مړه راځي
دومره مې باور پر خپلې پاكي ساكې مينې دي
ماته به په هر ميدان كښې هر ځلې ته پړه راځي

گورم به داچی زمامینې ته ونه زیریرې
دې لیسوني اخلاص ته بیاچیرې ونه پسخیرې
یوځلې خیال چې دې داراشي درنه بیل شومه زه
حال به دې گورم په سړوسترگوچې ونه ژریرې
چې ته ولاړه یې زه شاګرمه روان شم درنه
منم به هله چې پوتی قـدرې ونه لمریرې
داسرې غوتی چې دې پرمخ وې غوړیدلې داسې
د تیروختونو په سودا سوداونه دوریرې
چې زمانوم دې بیا په شونډو باندې راهم نه شي
د خلکو بیله ځان سره چیرې ونه گوریرې
بیادروازه چې نیمکنبونه کړې زمالیدو ته
زما کتوسره چې ټوله ته ونه گریږې
گورم به دا چې بې زمانه پوره ورغیدې
زما کوڅې له چې بیاراشي اوونه ښویږې

وايه چي دومره مينه چاڪري ده
لکه رابيا! تاسره ماڪري ده
دنيا وسونه په ماڪري دي خپل
خوما خبره ورته ستاڪري ده
دتور، تومت، دځندنې به څه وايي
خودڅه كله ماپرواڪري ده
ماخپلې وينې دي سوځلې څانگې
اوستاپه لارکښې مې رڼاڪري ده
زماچې لاس دي پورته شوي كله
تاته په لپومې دعاڪري ده
زما خبره وه يوه خبره
زيادڪا، چې بله چيري ماڪري ده

سترگي درابياخه بنکلي سترگي دي
خومره له حيانه دکي سترگي دي
داسترگي به بل چاته ونه گوري
دادنگيالي پښتني سترگي دي
سترگي په ادب چي ورته تپتې شي
داد پښتو ساتلي سترگي دي
بلي په هر پل راته ډيوې شولې
مل راسره بلي ډيوې سترگي دي
چيرته يې ساري چاپيره نه ښکاري
ماچي خوښي کړي کومي سترگي دي
سترگونه زماولي شرميرې ته
خانگي داخوهم دې خپلي سترگي دي

ستاليوني ميني خان ته كړي يم
ستا اوږدو فکرونو سگه كړي يم
ميني دې څه داسې رنگ راكړي دي
خلکو ته يې سم په نښه كړي يم
پښه زما په ځمكه باندې نه لگي
زه دې په وريځ باندې كړي يم
ستا سترگو ته كور را له راكړي دي
دې ټولې دنيا چې خپه كړي يم
ستا چې له خلكونه درغلي يم
ستا خور و خبر و دمه كړي يم

که په څرگنده دې دنيا سره یم
خوپه خيالونو کښې رابيا سره یم
مايوه لحظه له ځانه بيل مه گڼه
زه په قدم قدم له تاسره یم
دراز خبره مې يوتاسره ده
ناست که په پينځو دهرچا سره یم
نوره دنيا راته هيڅ شی نه ښکاري
زه عادت ستا دمخ رڼا سره یم
ستا دنامې سره وینښ شوی یمه
که اوډه شوی ستا سودا سره یم
ستا په خدا کښې مې خدا درگډه
زه ژر بدلې ستا ژراسره یم
په ما په ژوند بدگوماني ونه کړې
زه به دا ټول عمر هم تاسره یم

زړه به تاڅخه وي مخکښې به مې پښې ځي
راسره به ستاد ياد لويې جوړې ځي
ستا په خوا کښې څه په مينه تيرې کړې
راسره به ښکلې ورځې ښکلې شپې ځي
په رخصت کښې دېنوپه سرپيلې
راسره به ستا اخلاص بلې ډيوې ځي
زه ستا مينه اوس له چاشم پتولې
ستار انجه مې څڅيدلې په اورې ځې
داسې څمه ستاد کور کوڅې نه څانگې
لکه پښو کښې چې د درېومې سټې ځي
تاته وگورمه څنگ په غږېدلو
نيغ مې سترگو کښې بيلتون لشي لشي ځي
ستاراکړې لوز مې ډاډه مې توبه ده
گني څوک ژوندي ديار له چم کوڅې ځي

نوڪ له وري نه ڇوڪ شوڪولي نه شي
ڄاڻي له تامي ڇوڪ بيلولي نه شي
مينه چي ميني ته ورغاره ووڃي
ورغلي غيري ڇوڪ خلاصولي نه شي
ستاسترگوڃيلي مي دي زره کڻي ڪري
زره کڻي زرغونه ڇوڪ لڙولي نه شي
ساهونه دوه چي سره يوشي نوبيا
ڇوڪ په ارويي جداڪولي نه شي
داديو بل په مخ راڻو ورنه مخونه
ڇوڪ پي په بل لوري اڙولي نه شي
ستاميني رنگ ڪرمه ڇه داسي رنگ کڻي
چي سيوارنگ پي ڇوڪ خيرولي نه شي
اوس بي زماس تاپه لاسونوباندي
ڄاڻي نڪريزي ڇوڪ لگولي نه شي

دادسپـرلودغـوړيدوورځي دي
خانده رابيا د خنديدوورځي دي
دنوليدلوورځي تيـري شولي
اوس دارمـان درژيدوورځي دي
داداخـتـرو دنـکـريـزو شـپـي دي
دادتـالونـوتـوديدوورځي دي
زمـابه مـينه اغـيرلې گرځه
دوږې غـيـري مـريـدوورځي دي
ددیدنونوقـاطي ورځي لاري
اوس له يوبل دتاويدوورځي دي

ستري شوگيري دي راپه غاره كړي
يخي يخي شپي دي راپه غاره كړي
ستاخيالونه ريشم په خيالونو كښي
لويي تنستي دي راپه غاره كړي
زړه دي او خوري خوري سكونداري دني
داكومي كيسې دي راپه غاره كړي
ستاخيالي وجود په غبركښي نيسمه
تري تلوسي دي راپه غاره كړي
ستادخمارو سترگو په ست شومه
دكي پيماني دي راپه غاره كړي
دي ليوونو او بڼو ته لاوگوره
داڅه تماشي دي راپه غاره كړي

مینه که ز ماد هی رولووی
بیابه دلتیه خه دیادولووی
ته که هی رولی می شی هیرمی کا
خو کو که به دی ز ماد بدلولووی
ماته خودنیا وارد تر رتم شولد
ستابه خه دوخت دتی رولووی
تاخو بی رخصته کیده و کرله
دابه لارد کـــــــــــــــــــــــــــــــــدی بیلولووی
ستاغوندی پخی چی اومی وخیژی
چاباندی اتبـــــــــــــــــــــــــاره دکولوو
لیرزما پینتو غیرت ته وگوره
ماغوندی په داردخیژولووی

ورغ مې په ژوندی چونه تیریري
شپې مې په چاپوشوگیره کیري
داڅه لیونتبوب ویا که مینه وه
زړه کښې مې بامبرې لابلیري
هراختړچې راشي لادرمن مې کړي
ماته ستا تالونه رایا دیري
وینه زمانې مې نښتیا ځلې ده
ستاد لاس نکریزې پې خوشتیري
ستا په چم کوڅه کښې څنگه ودریرم
پښې مې په سره ځمکه سوځیري
وام چې داسپیرې بلی مې ورانې کړای
ستا چې ورنه سرنه اوچتیري
ماته هله وایه سترگې وچې کړه
ستارا نجه که سترگو کښې تینگیري

دیرواوبنـتل پارونه اوس اوده شه
نورمـه وهه چرتونه اوس اوده شه
زاره وختـونه بیاکله جاروخي
پربرده زاره وختـونه اوس اوده شه
دچاھریوارمـان دی ریژی دلی
شه ژاري ارمـانونه اوس اوده شه
غمـونه دې کړه ټول دې ټول دې لاندې
نچـور کړه پلوونه اوس اوده شه
بیـانه راخي چې لارلویه مخـه
تسـې پردي یادونه اوس اوده شه

ولې زمانه تېښتوې سترگې
خپلونه داسې اړوې سترگې
داهغه سترگې دي چې ته پې مريدې
نن ورته نه اوچتوې سترگې
خلک زما اوستا کيسې پيژني
خه شي که ته پې پتوې سترگې
ستا يوقصوردی چې وژلی دي يم
ايله پدې نه لگوې سترگې
اوبښکې دي وچې شوې قلاړه شولې
اوس غټې غټې توروې سترگې
زما د خيال د پښتني ماته
نورې به خومره کوزوې سترگې

ستاغ مونه ټول زمادي
ستا فکرونه ټول زمادي
که مې ساه دی که مې ژوند دی
زما خه دي واره ستادي
که رانجه دي که نکريزي
خطرونه داشننادي
مادس زرزو کي وري
شکرانوله دباندادي
زما هر خه هر خه ته يې
نور هر خه رانه سي وادي
په تاسه تر گي غريدلې
له جهانه بي پروادي
که کوڅي دي سره لري
ولي زرونه خه واپه خه وادي

ماخوبلي شوي ډيوې مړې کړلې
ځانته چار چاپيره مې تينارې کړلې
تاته به اوس نه گوري په بيرته بيا
خپلې جوړه سترگې مې ړندې کړلې
زهرو کښې لښه د زهرو ختمه شوه
داسې مې کاسې خپلې ترخې کړلې
ستا خطونه ووينځل په اوبښکومې
ورانې مې دميني کښيدې کړلې
نورد چا خلاص باندې باور نه کړم
ته وې ډيره مـاچې رانژدې کړلې
زه راکول دې آخري غوړپ کښې
تلوکښې چې خبرې دې خوړې کړلې
اوس که ته راځې اوياکه نه راځې
ماخوستاپه لور سترگې کړې کړلې

دي راياڊي دچا پي—غلي رڻي اوشڪي
سري سڪورتي وي ڪه بلي لنبي اوشڪي
زالاره په ورو ورو تياره ڪيدله
په بنودچا ڪتاروي ڏيوې اوشڪي
چي دميني په خازوباندي يي توي ڪري
هغه اوشڪي به وي ڄومره درني اوشڪي
ماپه شونڊويي دمخه انولي
زما خدايه! چي وي ڄومره ترخي اوشڪي
يوه ڪيسه دبي وسي يي اوروله
چي له زيمووي ترزني خوري اوشڪي
مانه مخ دچا پنا ڪروخپلواوشڪو
بياشريڪي بهيڊلي تودي اوشڪي

ساقی اوس دې ستونه لیونی خه کوي
دایندی بندارونه لیونی خه کوي
چی شونډې مې لونډې په لپه چونگ دي اوکه وچې
اوس داخوشي غمون لیونی خه کوي
اوس ماته تورې گتې اوبندیان دي برابر
داسترگی، دامبخونه لیونی خه کوي
هیڅوک مې په پرهریوه لانبه ابله نه کا
لیتې اوتکورونه لیونی خه کوي
زما دا اوتې بوتې که زغملی شی نواورئ
داستاسولوی فکرونه لیونی خه کوي
زماخیري گریوان پورې که خاندئ بڼه وخاندئ
لمن اوگریوانونه لیونی خه کوي

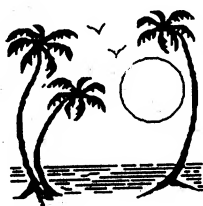

زه په ميدان نه وم بې اسرې رابيا يوازې وه
زړه له چه به خومره ارمانونه يې راغلي وي
لاس يې چې راكښلو دنكريزولگولونه
خومره به كنځل يې د پردو خپلو خوږلي وي
اور يې چې په مينه لگيدلى په بامبروؤ
خلكونه به پټ يې په سلگو خومره ژړلي وي
وخت كښې درخست به يې جړى كړايدې چرته
مړاوې اننگي به په رنجو كښې يې لړلي وي
دا چې تيرو تله په وروستي ځل په كوڅه زما
خومره په ارمان به يې كوڅې پله كتلي وي
وئ! هغه لحظه! دخپله شرمه اود ننگه نه
ټول زما خطونه چې په اور يې سوځولي وي

ته خومشالونه بلولی شی
خانتہ دنیا توله پسخولی شی
ماسره به خه په اوره وژارې
هو، سیوایی اوبنکې تویولی شی
تانکریزې خپله خوشتی کړې دي
داوینې اوس څنگه پاکولی شی
زه به درنه ولې خه مانې کوم
ته دې رانه مخ هم اړولی شی
ماته به دې خه کړمه پاتې وي
بې زما هم بڼه وخت تیرولی شی

زړه خو به دې بڼه اوس لگیدلی وي
ما اوس بڼه په مینه هیرولی شي
تاته اجازه ده هره پینډه کښې
نوم زمما په بدو یادولی شي
زه چې ستاد مینې نه وانه وښتم
اوس هم خپلې سترگې ښکلولی شي

مادميني لوی گناه چي کړی دی
خلک اوس گـوريري اوزه غلی یم
تابه په ژرازگی سـپک کړی وي
زړه زمـاورانيـري اوزه غلی یم
زه دې لمن سـترگوته نیوی نه شم
ستـارانجـه دوريري اوزه غلی یم
ماته پښتو هیڅ اجازه نه راکوي
ستـاوربل خـوريري اوزه غلی یم
کاش په مخه ښه مې درته وویلی
لاره دې پیلـیـري اوزه غلی یم
ستـاحیا په ماباندې به گرانه وي
لاس چي دې خلاصـیـري اوزه غلی یم
خلک زمـاستـا په هکله څه وایي
واړه رارسـیـري اوزه غلی یم

بيار اتر غاره شو آشنا يادونه
پريردي مې نه وژني مې دا يادونه
د تصور سترگې مې لرې لارې
راو پارل يې څه بله يادونه
ماخوږگي خپل پورده كړې ښه و
ماوې جوړنه راځي بيا ستا يادونه
ماوې چې ته نه يې نو ياد دې څه كړي
خوراشي ستانه شاپه شايادونه
راځي راځي نو په خندا به راځي
راكړي ژړا اوځي په شايادونه
لارې كه بيلې شوې نوبيلې به وي
لاغير په غير دي زماس ستا يادونه
تا كه پردي كړل ، زه يې څنگ و شرم
ماته دعا دې كوي ستا يادونه

رابيا چي په زړو کوڅو تيريري اوکنه
قدم قدم سره يې څه ياديري اوکنه
کاته يې چې هغه او تراو تراوليوني دي
چې چل يې له برسره نوييري اوکنه
دالاري گټ پيرونه او درې وي د چانځنې
دې نځنې ته چې گوري نودورييري اوکنه
بانه به يې زيارت کړو او ديدن له به راتلله
چې اوس يې هم زيارت پله زړه کييري اوکنه
نکريزو او رنجو ته ي هغه مينه شته که نه شته
په بن کښې دا ختر په تال زنگيري اوکنه
چې ټوله دنيا ځي راځي اوزه يوپه کښې نه يم
دکلي په کوڅو چې به ژريري اوکنه

ماسترگو کښې داوښکوچقول زده کړي دي
په لپومې دسورانگار پکل زده کړي دي
د موات زړگي خندا چې د ژرانه وي بتره
پرې مې ديارانو تير باسل زده کړي دي
منم دهغې چې يې په زهرواموخته کړم
په مامينو! ماد زهرو خښل زده کړي دي
که دارته خيژوي مې زمانه، پروامې نه شته
ماهم په خپلو وينو لبيدل زده کړي دي
که لاره د ژوندون په هر قدم ازغي ازغي شوه
ماهم دليونو په شانې تلل زده کړي دي
په ډيرې آشنائۍ کښې لکه نه چې پيژنم ډې
ستامخ ته مې رابيا داسې کتل زده کړي دي
دا پينډې، بندارونه مو آباد او سه عالمه
ماهم د ځان سره مئليس کول زده کړي دي

اورد زرگي ژبه کوله اوريې سره لاسونه وو
اوښکو کښې لړلي دوروستي ځل ديدنونه وو
داسې راترغاړې شوه چې بيا دبيليدونه وي
کريکې وې، سولگي وې، رپندې وواو ويرونه وو
گگ شومه لږ گل شوم دا احساس د يوې مې گل شولې
أف! زما په مينې زما ربه قيامتونه وو
داسې ښکاریده لکه دنيا چې لاړه وړانه شوه
ژوندي نه ځنکدن و، ودریدونکي يې نبضونه وو
زه دگتې بت شوم، پښې مې ځمکې پورې ونښتې
لاړله پناشوه، په شاپاتې يې تش پلونه وو
بيا هم زه ژوندی يم، ماله هيڅ بلونه شوله
ماويل، دمرگيه جوړو رتيرداگوزارونه وو

هرې څپې بلي ته سپارلی يم
داسې اباسين ته غورځيدلی يم
يوه لنډه وژمه بله ژبه کړي
داسې سروسکروته ختلی يم
داتندرونه بل لوري ته نه خوځي
زه يې په دې کلي کښې ليدلی يم
خلک چې زيارت يې په ژوندوني کړي
زه دچادمينې هغه خلی يم
ماچاله پوتی خدا ورنه کړله
زه څومره سپيره اوکړيدلی يم
زه دخزانو نوگيله نه کوم
زه په بهر ارونو ژيدلی يم
راشه تورانکې په ماويروکړه
لږ پاتې يم ډير څه سوځيدلی يم

داسې په ارمان اوبې وسې کتل
گـورتـه جنازې لکه روانې دي
سترگوته دې گورمه ويريرمه
نن په کښې داوښکولامبوگانې دي
ډک کلی په مـادې هديره کـرلو
گيرچاپيره تورې بلاگانې دي
داکوڅې دمینې دپسرلو کوڅې
خومره شاربې شاربې دي اوورانې دي
ژونددمینې خومره کريدلی و
لارې دبيلتون اوس خومره گرانې دي
ته زمانه لرې که هرچيرته ځې
څه درسره مله مې دعاگانې دي
مه گوره زما اوښکوته مه گوره
داهسې راغلي دي نادانې دي

لایې لنبي تيزې شي په اوبښکو کښې
چاپه ژړا اور د زړه وژلۍ دی
زړه مې یوه زولنه نوښکی شولو
اوس دلنښتونه وتلی دی
مینې دې *چتونه کړه ارواړاله
چت دارواکله چاگنډلی دی
چاپه هدیروم ښانې ودرولې دي
چامېړی ډولی ته خپلې دي
گریوې مې اوس داسې گارې گیتې شوې
وخت د گڼیندې نوارې یې نور تلی دي
ستا کته مې به خه له ژاړمه
چاسره چاغم دلې ویشلی دی
*زخمونه

کله شم هیرولی پرونی ورځې
پنبه وته راپریوتې زولنی ورځې
تاته چې آواز کله درکئ کسه نه
هغه ستاد مینې لیونی ورځې
دومره تیره شوې لاموده نه ده
ته چې تپوس وکړې کلنی ورځې
ستاد مینې چاپ پې لگیدلی دی
تاته څه رنگ ښکاري اوس پردی ورځې
نه دې کلی کور، نه دې خپلوي شوله
داسې به راتلې دې ارزى ورځې
ستاځه اب به څه وي ته به څه وایې
کله خوبه وي درینستینى ورځې
تامې دسیالۍ شمله راتیته کړه
دادې هغه ښکلې دسیالۍ ورځې

رابياخله اوس بيا مې په خيالونو کښې راځي
پروني په مخ واچوي خو بونو کښې راځي
لنې چې کيناستلې دي اوس پرېرډه چې سرې شي
چې لارې بيا څه له په يادونو کښې راځي
دالارې بيلې شوې به هيچيرې يوځای نه شي
بيا څه له په هغولارو چمونو کښې راځي
ستا رنگ او ستا بشره به بدل شوی وی بلها
زرو جامو کښې څه له، تير وختونو کښې راځي
د نورو خلکو سترگو کښې دې سترگی شی راوړاندی
دا څه له دېرډو خلکو مخونو کښې راځي
زما لمنه پرېرډه چه ورځم په خپلې لاری
نور مخی له مې ولې گټ پيرونو کښې راځي
زما زړه هديره ده درېسې چې مړی نه شي
يوازې پرې خوشو کنډرونو کښې راځي

يو ته مې خپله وې او ته مې هم د بښمنه شولې
زما نه لرې، خومره لرې استوگنه شولې
زه خود غم په ورځ پيدايمه لږ زغم به وکړم
په تامې سود شي ډيره ښه شوه چې نښادمنه شولې
ستا خوځولې د خوشالونه زمانې ډکه کړه
دا به ډير بد کوي، که دې کښې هم غمجنه شولې
هغه د مينې زيری رنگ چې دې په څه کړو بدل
دا څنگ بيلتون و، چې پکښې ته سره بخونه شولې
ماله دا ډيره ده چې تاته ملامت نه يم
د مينې لاره کښې آخر ته په بايلنه شولې
نه دی سلام راځي، اونه دې بيار بيار راغلی
رامعلوميری ډيره سترې په پوښتنه شولې
هر يو قدم مې په گلونو منجرو لگيده
د ژوندون لارې! راته څه بلها ازغنه شولې

ما په قلاړ پريردئ، ماد مينې نه توبه كړله
زهر مې بڼه وگوتل، له ژونده مې تپنه و كړله
بيا به مينه نه كوم، دغه راله ډيره وه
ووته ارمان مې، خپله خوامې بڼه سره كړله
ماته دې نه سترگې خوك غورئ، نه دې بنگرې شرنګي
ما په گوگل دننه زړه د شين كاني توتې كړله
ماسره خوك مه تړئ، ما هريو خپل پردی كړلو
خوله مې وگنډله. هيره هره مې نامه كړله
دې دنيا له څه دي، ما څه بدور سره كړي دي
ځانله مې پخپله خپله مينه اداره كړله
هرسړی خپولی پې ترخپله وسه ايښی دی
ماته دی لوی کلی راپه سر لویه چاپه كړله
داسې دې د كړه راله كړې چې بيا پانه څم
ما په خطايي د چالمن ته كه اسره كړله

دې نيمه خوا ژوند پورې خندا راځي
خولې له مې خبرې ناروا راځي
زه څنې ووهلی چې ژوندی يم
ځان پورې په بيا بيا حيرانتيا راځي
اوښکې مې په خط کښې ورليږلې وې
اوښکې راله بيا رته د رابيا راځي
وايم هغه مېنه وه که وشته وې
کله کله داسې هم سودا راځي
ډيروښايسته وته چې غبرکوم
خولې له مې نامه تراوسه ستا راځي
ژوند سره مې جوړه جاره کړيده
کله په ناخواله اوس خندا راځي

چې ژوندی ځانونه مړه کړی
هغوی کله راژوندیږي
www.libtool.com.cn
چې مرګې په ژوندون مړ کړي
هغوی هیڅکله نه مړیږي
یو د زه یم، په روزلو
مرګ له سر ځنی او ږیږي
که بیا ږنګه دی شی پږی^۱
سم سور زه یم، نه ږنګیږي
چې په خیر د خپل څښتن وو
بی کالبو ته به هستیږي

چې تش ساه اخلی نوم مړه دی
مات په هر ډګر او پړه دی
ژوندی هغه چې په زغابنیت دی
او مړه غوندی په کره دی
دریښتیا وننګه کړونی

خان که تومتونه ته نیولی شی
ماسره راخته مینه کولی شی
پیتهی که د غم اوچتولی شی
شپې که په ژراشوگیرولی شی
وینې که د زړه چرې گوتلی شی
خلکوسره توری که وهلی شی
ماسره راخته مینه کولی شی
دالاره په خو کوکود چروتلې
لاس را کا پدې لاره چې تللی شی
ماسره راخته مینه کولی شی
دې کښې د پښتو خبرې هم راځي
ښه ده چې پښتو دې تینگولی شی
ماسره راخته مینه کولی شی

بيادې اباسينه خپې تيزې شوې
خه را بېريرې او خه تېرې شوې
نن د چا بېرې ته دې خو والى دي
بيا گوره خپيرې دې رانيغې شوې
نن د غالغو توسترگې دې وړانې دي
بياد چا پوښتى له غمكى ليوې شوې
بيادې كومى واز د نهنگانو دى
بياد چا دوير خبرې پيښې شوې
بيادى په وښكو څگونه وغورځول
بيا وايه سپيرى چې د چا مېنې شوې

بیا زما په لاره کښې گلونه غوړوې څه له
بیا تیره ازغي مې په پښتورانشخوې څه له
مینې سره داسې پټ پټونۍ کول ښه نه دي
زړه مې رغوې څه له او بیایې وړانوې څه له
ماله چې دټول عمر خدا خوشالي نه راوړې
شامدام ژړلوله پوتۍ مې خندوې څه له
پرې مې ږده درې درې زړگې چې خپل راټول کړمه
لنډې باچاهۍ ته مې د مینې پسخوې څه له
ته به لمن را کښې زه به ننگ غیرت اخستی یم
ما په جوماتونو په حجرو کښې شرموې څه له
ته کړې ریبې او کله دا شي کله هغه شي
ما په قلار پر ږده هیڅ بې هیڅ مې تنگوې څه له

ستاد ميني لار كيني د گلونو پړاوونه دي
كله مې سندرې په مړوند ، كله رنگونه دي
هره يو لحظه لكه نكريزو كيني رنگ شوې وي
ماته ستا كولاچي دا خواږه ښكلي وختونه دي
ستاد مخ په ياد كيني د سپوږمۍ په گاونډ اوسمه
دالري لري جومپكي ستوري ستا چمونه دي
هره پلوشه لكه چې ستاد مخ بخري وي
هره يوه وږمه ستاد كمخو پاسته شرقونه دي
كله دې ښگړوته اشارت كړي لكه سترگوته
چار چاپيره خومره چې نغمې دي ښايستونه دي

د واده په مابڼام

د مینې غیږې له سبا راځه
راځه، زما ښکلي را بیا راځه
راځه په دواړه کړو شریک غمونه
زما د ټول عمر سودا راځه
لاس دې راوغوړو راځه په مخکښې
زما پښتو، زما حیا راځه
راځه چې ځانله یوه دنیا کړو جوړه
راځه لدې ټولې دنیا راځه
ژوندون نیـمگړی دی بې تانه زما
زما د عمر نیمگړتیا راځه
راځه چې ماتې د بیلټون شي پولی
پر انستې غیږه په خندا راځه

ډيوه په تمه تمه د خـــارو مې بلوله
ستانه مې د يوسره نه تربله کچ کوله
وې سترگې په درشل مې او غوړونه په ښکالو مې
په خيال کښې مې را کښله او له زړه مې جوختوله
چې لږ غوندې به کش شوما به وې چې دادی راغله
بيا خوله مې هرکلي د ميلمنې ته جوړوله
يوه يوه شيبه لکه د غره هسې تورل وو
گرې گرې مې څه په شواخونو تيروله
راغلي هغه تل وه، بيا به ولې نه راتلله
هغې په عمر خود کښې لا د چا پروا کوله
خو... هغه خو مروړه وه د کله مروړه
دازه وم ليوونې چې د ناکام مې يادوله
تیاره وه شومه دم و او کوڅې وې ټولې خوشې
هيڅوک د راتلونو وو بيا ډيوه مې بلوله

ته چې راسره يې نوشپې ورځې خومره ښکلې دي
لاره کښې غونچکې د پسرلو مې غوړيدلې دي
ستا له مخه سور سالو دې ټول جهان اغوستی دي
هرې يوې شيبې په لاس نکريزې جوړتپلې دي
هره يو لحظه به ولې ښکلې مې د ژوند نه وي
چرته پې ستا گوتې، چرته شونډې لگيدلې دي
مانه امانې دنيا ستا سترگو پنا کړې ده
ته به وايې ما زغو کښې مې ستا سترگې راختلې دي
ته به وايې رنگونه د بودی د ټال دې نوستي دي
تاسره ښايست خومره دا پينډې، دا محفلې دي
نه د شوگيرو جوتې ختميري، نه خيالونه دي
لويې تنستې دې راته مينې غوړولي دي

ای د ژوندون غمه وایم اوس چې لیونی شولی
خلاص مې په یو ځلې د تر تگونه زرگی شولی
خوشو ځنگلونو کښې د ونه مې چرته جوړه کړای
پروت لکه ډکری غونډې ورو ورو پکښې لوگی شولی
ښه په برک خندلی مې دنیا پورې هم ځان پورې
سترگو ته مې بت د تورو گټو هر سړی شولی
نه چې په ماښام نه په سباوې سد مې ورک شولی
دا سپیره جهان راته چاپیره ترمگی شولی
دا بلې بُتکې او چم کوڅې او گودرونه دا
وران مې د مازغونه ددې کلي هر یو شی شولی
پښې مې ازغو سوری سوری رینې رینې غري

ورک شوی په میرو باندې، بې نومه لاروی شولی
چغې او سورې وای راپسې او خندني شپیلی
زه د هر یو لوري نه په گټو چې ویشتی شولی
نه چې مې خدا او نه شرنگا پسې مخ اړولی
نه مې بیا بنکلا اودا سندرې پیژندی شولی

www.libtool.com.cn

زهر راته واچوه ساقي نور په جامگو کښې
شپه ډيره درنه شوه تيل وچيري په ډيوو کښې
زه د پلوشو دنيا په ډاگه غورځولى يم
پريرده چې غوپه شم په سيندونو د تيارو کښې
نه مې هغه زړه دى، نه مې هغه ژوندى رنگه ده
څه له حسابوې مې به عالمو په ژوندو کښې
نوم چې څوک د مينې راته اخلي نو خدا راخي
زه يم ايرې شوى، خلک څه گوري ايوو کښې
کومه يوه خبره کوم يو کار زما د روغودى
دا بيله خبره، چې شمير نه يم ليونو کښې
هلتنه ديوالونه او بتکى زمالن را کښې
څنگ ادل بدل شم په زړو لارو کوڅو کښې
وينې زما واخلئ دېن ونې پې ښيرازې کړئ
څوک په تال ختلى خويادى به مې جوته کښې

زه د آشناسـتر گـو بلا وـخـوړم
چاته فـرياد وکـړم چي چا وـخـوړم
ډک مـي دى زړه خـوله پـرانسـتلى نه شم
نصـيبه زه خـپلي حـيا وـخـوړم
مـابه پـخـوا زړه و غـونـډ کـړى له تا
پـښـتنې سـتاد غـي و فـا وـخـوړم
ز مـاله هـي چـانه گـيله نه شـته دى
خـپله زړ گـيـه! زه خـو تا وـخـوړم
غـم مـي د مـينې سـتا پـرسـرا و سـتر گـو
زه د پـرد و خـپـلو خـندا وـخـوړم
سـتاد يـاد و نو قـافـلي غـونـډ و ي
زه د سـپـوړ مـي سـتو روړنـا وـخـوړم
رنگ به چي و اخـلي پـه نـکـريزو کـه نه
د زير و لاسـودې سـود او خـوړم

رجرومه د پښتو ژبې د مفکر فلسفي ليکوال او شاعر او غورځنگ غړي وياند گوهر
رحمن گوهر د تاند زلميتوب د مینو او لیونیو شیبو شاعري ده چې زموږ د ذوق سترگې
د مینې په رنجور اتوروي. رجرومه د هغو شپو ورځو انځور گره ده چې شاعر،
دستور تلیزو او پښې (کایناتو) د ناپایه سمندرونو پر ځای په دوو ښکلیو سترگو کې
خپله ورکه لټوله دلته شاعر شپې او ورځې دخپل معشوق په رنجور لې او ښکې گنې او
شفق په نکریزو سرې منگولې.

دا کتاب د گوهر صیب د وروستیو کتابونو په څیر د ژورو فکرونو او فلسفو
کړلیچونه، نه لري. دلته د مینې فلسفې د ښکلا درک او احساس ته غبره پرانیستی ده.
«رجرومه» د مینې له سلیماني رنجو ډکه ده چې د لوستونکو د نظر مخې ته یوه
وروکې خوښایستو کې دنیاگي راشنه کوي. داسې دنیاگي چې د ښکلا شهزادگي یې د
مینې پر تخت ناسته او یوه مهینه پاچهۍ یې جوړه کړې ده.
گرانه لوستونکيه! که د روح په گړنگو کې دې د ارواښاد احمد خان دا سندره تاوه
راتاوه شوې وي چې وايي:

مړاوي دې په سترگو کې د مینې دا دیوې مه شه

ستا خندنی سترگې په ژړا چیرې لوندې مه شه

نور دا ومنه چې د گوهر د زړه غږ دی.

گرانه لوستونکيه! که د کشور سلطاني له درده ډک د انځور او نرگسي آواز په

جامو کې دې د اسنډه د زړه په کورگي کې میلمنه شوې وي چې وايي:

زه د آشنا سترگو بلا وخورم چاته فرياد وکړم چې چا وخورم

نور دا هم د گوهر د زړه د سپی یوه تانده مرغلره ده.

ناهيده کتاب خپلولو موسسه له گران وروړ اسد الله ساپي څخه یوه دنیا مننه کوي

چې په «ډیوټ» پسې جوخته یې «رجرومه» د گرانو لوستونکو د نظر مخې ته
کښوده.

په ډیره مینه او په ډیر ادب

پیر محمد کاروان - 15.8.98 - پېښور

چاپ: دانش کتابخانه، دهکي نعلبندي قصه خوانی